JAMSAI

重生之归位

เกิดใหม่เพื่อคืนฐานะเดิม 3

ขวงซั่งจยาขวง 狂上加狂 เขียน
กังเจวียน แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก
ทดลองอ่าน

JAMSAI
重生之归位
เกิดใหม่เพื่อคืนฐานะเดิม
3
ของซึ่งจยาของ 狂上加狂 เขียน
ถังเจวียน แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1
มากกว่ารัก
ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับเล่มที่แล้ว เห็นความเอาแต่ใจไม่ยอมให้คนปฏิเสธของ 'ฉู่เสีย' กันแล้วใช่ไหมคะ เมื่อมีพระราชโองการลงมา 'ฉยงเหนียง' ก็ไม่อาจปฏิเสธงานแต่งงานได้อีก นางพยายามไม่ไปนึกถึงชื่อเสียงแย่ ๆ ของเขาเมื่อชาติก่อน และปรับตัวเรียนรู้การใช้ชีวิตคู่กับเขา

โดยในเล่มนี้นอกจากความรักหวานชื่นระหว่างคู่รักข้าวใหม่ปลามันแล้ว แน่นอนว่าต้องมีบททดสอบมาให้พวกเขาต้องก้าวผ่านด้วยค่ะ ยิ่งฉู่เสียเด่นมากเท่าไร องค์รัชทายาทก็ยิ่งหาเรื่องเขามากเท่านั้น พานไปถึงกิจการของฉยงเหนียงที่ถูกก่อกวนไม่เว้นวัน และยังมีสตรีญาติห่าง ๆ ที่ฉยงเหนียงจำได้ว่าอีกฝ่ายเคยอยู่เคียงข้างสามีนางเมื่อชาติก่อน มิหนำซ้ำแม้ทุกราตรีเขากับนางต่างกระหวัดรัดพันเกี่ยวมิว่างเว้น แต่ท้องนางก็ยังไร้วี่แวว

นี่เป็นเพราะร่างกายนางอ่อนแอ หรือเป็นเขาที่ไร้สามารถกันแน่

นอกจากปัญหาทางการค้าและความรักแล้ว ปัญหาของบ้านเมืองก็ไม่สงบเช่นกัน มีโจรสลัดมาก่อกวนตามชายฝั่งอีก ฉู่เสียกับฉยงเหนียงจะก้าวผ่านสารพันปัญหาพวกนี้ไปได้หรือไม่ ไปร่วมติดตามกันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

ชุยเจียงฉยง! นางมารร้าย! หญิงไร้ยางอาย! ที่แท้นางไม่รู้สึกรู้สาได้เช่นนี้ก็เพราะใช้ข้าเป็นชายบำเรออยู่! สมแล้วที่เกลือกกลั้วอยู่ในตลาด กระทั่งสำนักชายบำเรอที่เหล่าหญิงม่ายกับฮูหยินของชนชั้นสูงไปหาความสำราญนางก็ยังรู้จัก!

หากหย่าร้างกันจริงๆ ด้วยฐานะสตรีที่หย่าขาดจากสามีแล้ว และมีตั๋วเงินในถุงเงินไม่ขาดแคลน นับแต่นี้นางก็จะปลดเปลื้องเรื่องต้องห้าม ไปหย่อนใจอย่างเต็มอารมณ์ที่สำนักชายบำเรอได้แล้วใช่หรือไม่!

ยามที่คนเรากำลังเดือดดาล ความคิดอ่านไม่แคล้วพิลึกพิลั่น ฉู่เสียไม่ทันปริปากก็ถูกสารพัดความเป็นไปได้ในสมองยั่วโทสะจนแทบอยากชักกระบี่ออกมาฟาดฟันผู้คน

สองมือใหญ่พลันขยี้วูบเดียว หนังสือหย่าร้างที่ลงนามของทั้งสองไว้แล้วฉบับนั้นก็กลายสภาพเป็นเศษกระดาษปลิวว่อน

“อยากจะหย่า? ฝันไปเสียเถิด!” สองมือของเขาเพียงเหยียดออกก็ดึงร่างฉยงเหนียงที่อยู่หลังโต๊ะออกมาได้ในคราวเดียว เขาแบกร่างอ้อนแอ้นขึ้นพาดบ่าแล้วเดินมุ่งไปทางห้องนอนทันใด

”

แนะนำตัวละคร

✱ ฉยงเหนียง	นามจริงคือชุยเจียงฉยง บุตรสาวสกุลชุยที่ถูกแม่นมสกุลหลิ่วอุ้มผิดตัวเมื่อสิบห้าปีก่อน เฉลียวฉลาด มีนิสัยไม่ยอมคน
✱ ฉู่เสีย	หลางอ๋อง ผู้เป็นอ๋องแห่งเจียงตง ถูกเรียกว่า 'อ๋องโฉด' ขึ้นชื่อเรื่องเจ้าชู้เสเพล บรรดาเชื้อพระวงศ์ล้วนไม่ชอบเขา
✱ หลิ่วผิงชวน	นามเดิมคือชุยผิงเอ๋อร์ เป็นคนที่ถูกสลับตัวกับฉยงเหนียง บุตรสาวตัวจริงของสกุลหลิ่ว นิสัยเย่อหยิ่งจองหองเอาแต่ใจ
✱ ซั่งอวิ๋นเทียน	บัณฑิตจากตระกูลสามัญ ชาติก่อนเป็นขุนนางใหญ่และสามีของฉยงเหนียง แต่กลับลอบคบชู้กับหลิ่วผิงชวน
✱ หลิวซี	พระโอรสองค์โตของจยาคังตี้ที่เกิดจากฮองเฮา เป็นรัชทายาท ไม่ถูกกับฉู่เสียมาแต่เล็ก
✱ กงซุนอู๋อี้	ทายาทอดีตรองเสนาบดีกรมทหาร ฆ่าล้างแค้นตระกูลศัตรูแล้วไปเป็นโจรสลัดฉายาจี้สุ่ยเค่อ เป็นสหายเก่าของฉู่เสีย
✱ ฉู่อีอี	ญาติผู้น้องของฉู่เสีย ถูกส่งจากเจียงตงมาเมืองหลวงเพื่อให้หาคู่ครองให้ ในอดีตเคยมีเรื่องทะเลาะกับฉยงเหนียง
✱ เหอรั่วซี	ญาติห่าง ๆ ของฉู่เสีย ถูกเลี้ยงอยู่ในสกุลฉู่มาตั้งแต่เล็ก มีใจรักใคร่ชื่นชมฉู่เสีย

41

ฉยงเหนียงรู้ว่าคิดมากไปก็ไม่เกิดประโยชน์ จึงตัดสินใจจะฟังคำของซังไห่ต้าซือ ใช้ชีวิตปัจจุบันให้ดี เตรียมงานมงคลของตนไปอย่างตั้งอกตั้งใจ

ตามธรรมเนียมของแคว้นต้าหยวน ครอบครัวเจ้าสาวนอกจากต้องเตรียมไข่ต้มมงคลแล้ว หนึ่งวันก่อนเข้าพิธียังต้องให้ผู้เป็นพี่ชายทำม้านั่งเล็กๆ ไว้หนึ่งตัว ม้านั่งนี้จะใช้วางทับผ้าห่ม สื่อนัยว่าเลื่อนขั้นไปอีกก้าววันหน้าเมื่อมีลูกแล้ว ยังถือเป็นของขวัญแสดงความยินดีชิ้นแรกที่ผู้เป็นลุงมอบให้กับหลานอีกด้วย

ครอบครัวส่วนใหญ่ล้วนจ้างช่างไม้มาไสแผ่นไม้จนเสร็จ จากนั้นพี่ชายของเจ้าสาวแค่มาตอกตะปูพอเป็นพิธีก็ใช้ได้แล้ว ทว่าชุยฉวนเป่ากลับทำเองทุกขั้นตอน ตั้งแต่เลือกไม้ที่ตากแห้งดีแล้วไสเปลือกไม้ออกจนเป็นแผ่นเรียบ หลังจากตอกตะปูเสร็จก็ทาเคลือบด้วยน้ำมันถง* ดูแล้วไม่แพ้

* น้ำมันถง คือน้ำมันซึ่งสกัดได้จากเมล็ดของต้นโหยวถง (มะเยาหิน) มีคุณสมบัติแห้งเร็ว ขึ้นเงา ติดแน่น กันน้ำ และทนความร้อน

ฝีมือของช่างไม้แม้แต่น้อย

ทว่าสิ่งที่ทำให้ฉยงเหนียงคาดไม่ถึงคือหลิ่วเจียงจวีก็ส่งม้านั่งมาด้วยหนึ่งตัว ทั้งทำเองกับมือเช่นกัน เพียงแต่เห็นชัดว่าหัวหน้าองครักษ์วังหลวงผู้ประสบความสำเร็จแต่วัยหนุ่มผู้นี้ไม่ค่อยจะสันทัดงานไม้สักเท่าไร ม้านั่งจึงดูฝีมือหยาบยิ่ง กระนั้นพื้นผิวก็บรรจงขัดมาเสียเกลี้ยงเกลา ไม่มีเสี้ยนแม้แต่ครึ่งเส้นอย่างแน่นอน

"พี่ทำเสร็จค่อยนึกได้ว่าพี่ชายสกุลชุยของเจ้าก็น่าจะทำให้เจ้าแล้ว ตัวนี้ทำได้ไม่ดี เดิมทีก็ไม่คิดจะส่งมาหรอก" หลิ่วเจียงจวีผู้สุขุมหนักแน่นเสมอมายามเอ่ยวาจานี้ถึงกับมีสีหน้ากระอักกระอ่วน

หัวใจฉยงเหนียงพลันอุ่นซ่าน หากถามว่าสิ่งใดในสกุลหลิ่วที่นางยากจะตัดขาดมากที่สุด นั่นก็คือความผูกพันกับพี่ชายสกุลหลิ่วผู้นี้ นางรับม้านั่งตัวเล็กนั้นมาวางทับบนหีบใส่ผ้าห่มมงคล โดยวางชิดคู่กับตัวที่ชุยฉวนเป่าเป็นผู้ทำ

"หากวันหน้าข้าคลอดลูกแฝด ก็จะมีม้านั่งเล็กสองตัวให้ใช้พร้อมกันได้เลย ลูกข้ามีท่านลุงรักถนอมถึงสองคนจึงจะดีที่สุด!"

วาจาอันใจกล้าของฉยงเหนียงคลายสีหน้าอันกระอักกระอ่วนของหลิ่วเจียงจวีไปไม่น้อย เขาคลี่ยิ้มเอ่ยทันใด "ยังไม่ทันจะออกเรือนเจ้าก็กล้าพูดเช่นนี้แล้ว นี่ยังใช่น้องสาวที่ยึดถือความสุภาพเรียบร้อยมาเป็นที่หนึ่งผู้นั้นของพี่อยู่หรือไม่"

พูดมาถึงตรงนี้เขาก็หยุดพูดไปเล็กน้อย "แต่ว่าเจ้าปากกล้าสักหน่อยก็ดีเหมือนกัน ฉู่เสียรบทัพจับศึกตั้งแต่อายุยังน้อย ไม่แคล้วติดนิสัยของพวกทหารมาบ้าง ย่อมจะไม่เหมือนพวกผู้สูงศักดิ์ที่ใช้ชีวิตเลิศลอยอยู่ใน

เมืองหลวง หากเจ้าเอาแต่วางท่าเคร่งครัดในจารีตกฎเกณฑ์ รังแต่จะทำให้ความสัมพันธ์ห่างเหินกับผู้เป็นสามี ต่อไปเจ้าก็คือนายหญิงของจวนอ๋อง ฉู่เสียเพิ่งตั้งรกรากที่เมืองหลวง หลายเรื่องยังสะสางสายสนกลในไม่กระจ่าง เจ้าในฐานะชายาย่อมต้องเหนื่อยใจเหนื่อยกาย ทว่าทุกสิ่งขอแค่กระทำตามกำลังก็พอ หากมีสิ่งใดประคับประคองไม่ไหวก็ให้เอ่ยปากบอกพี่ได้อย่างเต็มที่ อย่าปล่อยให้ฉู่เสียดูแคลนเจ้า นึกว่าครอบครัวฝ่ายหญิงไร้ผู้คน"

ฉยงเหนียงรู้ว่าหลิ่วเจียงจวีมีอคติกับฉู่เสียค่อนข้างมาก เมื่อก่อนก็เคยพูดกับนางว่าฉู่เสียมิใช่คู่ครองที่ดีแน่ ทว่าบัดนี้ไม้ได้กลายเป็นเรือไปแล้ว* หลิ่วเจียงจวีจึงกลืนความไม่พอใจต่างๆ ที่มีต่อฉู่เสียกลับลงไปทั้งหมด เพียงกำชับวิถีการครองเรือนแก่นาง

นี่ก็คือสิ่งที่น่ายกย่องของพี่ชายผู้นี้ ในใจฉยงเหนียงพลันอุ่นวาบพาให้อดไม่ได้ที่จะนึกถึงเรื่องระหว่างเขากับจิ้นอวิ๋นซี

ทว่านางเพิ่งจะเริ่มเอ่ยถึงเท่านั้น หลิ่วเจียงจวีก็ตัดบทนางตรงๆ แล้ว "คุณหนูอวิ๋นซียังไม่ออกเรือน วาจาลับหลังผู้อื่นเช่นนี้หากแพร่งพรายออกไปย่อมจะไม่งาม...ใต้เท้าจิ้นตั้งข้อเรียกร้องกับว่าที่บุตรเขยไว้ค่อนข้างสูง ทั้งชื่นชมผู้ที่สุขุมเป็นบัณฑิตมากกว่า ต่อไป...เจ้าก็อย่าได้เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก"

ฉยงเหนียงฟังจบก็ตะลึงงันไป เดิมทีนางนึกว่าตนได้รับพระราชโองการแต่งงานกับฉู่เสียแล้ว จิ้นอวิ๋นซีกับพี่ชายของนางก็น่าจะได้ครองคู่กัน ยามนี้ฟังจากความหมายในวาจาของเขากลับกลายเป็นว่าใต้เท้าจิ้นรังเกียจที่

* ไม้ได้กลายเป็นเรือไปแล้ว หมายถึงเรื่องราวได้ดำเนินมาถึงขั้นที่ไม่อาจแก้ไขหรือกอบกู้กลับคืนจึงต้องปล่อยให้เลยตามเลย

เขาเลือกเป็นขุนนางฝ่ายบู๊มิได้สอบเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋น ภายหน้ายากจะมีอนาคตรุ่งโรจน์ ดังนั้นจึงบังคับให้คู่รักต้องพรากจาก ไม่อนุญาตให้จิ้นอวิ๋นซีกับพี่ชายของนางได้แต่งงานกัน

ฉยงเหนียงปวดใจแทนผู้เป็นพี่ชายที่ผิดหวังในความรัก ยิ่งเป็นกังวลว่าหลังเขาเผชิญอุปสรรคบนเส้นทางรักแล้วจะไปเข้าร่วมกองทัพเช่นเดียวกับชาติก่อน จนสุดท้ายต้องสังเวยชีวิตในสมรภูมิตามที่ซั่งอวิ๋นเทียนกล่าว

คิดมาถึงตรงนี้ฉยงเหนียงก็รุ่มร้อนใจจนหน้าผากแทบจะผุดเหงื่อซึม "พี่ชาย เร็วๆ นี้ท่านจะมีการโยกย้ายงานอันใดหรือไม่"

หลิ่วเจียงจวีชะงักกึก ลังเลใจว่าจะบอกน้องสาวดีหรือไม่ ครั้นเห็นแววตาอันเจิดจ้าของนางเพ่งมองมา เขาก็เอ่ยปากในที่สุด "มีสหายองครักษ์บอกว่าค่ายใหญ่ที่นอกด่านทางเหนือกำลังรับสมัครทหาร จึงมาหารือกับพี่ว่าจะไปหรือไม่ ในฐานะขุนนางฝ่ายบู๊ หากไม่ไปสนามรบแล้วจะสร้างคุณความชอบได้อย่างไรเล่า ดังนั้นรอจนเจ้าเข้าพิธีมงคลแล้วพี่ก็จะขึ้นเหนือไปกับสหายองครักษ์"

ค่ายใหญ่ที่นอกด่านทางเหนือ...นั่นคือจุดที่วันหน้าจะเกิดศึกดุเดือดที่สุดของต้าหยวน คือค่ายที่พี่ชายไปเป็นทหารในชาติก่อน และก็อาจเป็นจุดที่พี่ชายจะพลีชีพไปสู่ปรภพด้วย!

นับแต่ฉยงเหนียงได้เกิดใหม่ก็รู้สึกว่าเรื่องราวต่างๆ เปลี่ยนแปลงไปมากมาย แต่นึกไม่ถึงว่าหลังจากอ้อมไปเลี้ยวมา พี่ชายของนางก็ยังคงไม่เปลี่ยนความตั้งใจเดิมที่จะเข้าร่วมกองทัพ เมื่อเป็นเช่นนี้คำพูดของซั่งอวิ๋นเทียนจะไม่กลายเป็นความจริงหรอกหรือ

"พี่ชาย ท่านอย่าไปเป็นทหารเลยได้หรือไม่" เพียงคิดมาถึงตรงนี้

วาจายับยั้งหลิ่วเจียงจวีก็โพล่งออกจากปาก

หลิ่วเจียงจวีงงงัน "เพราะเหตุใดเล่า"

สองมือของฉยงเหนียงกำเป็นหมัด นางพยายามสงบสติอารมณ์ก่อนตอบ "นอกด่านทางเหนือมีชาวต้าหยวนอาศัยอยู่น้อย ขณะที่เขตแดนกลับติดต่อกับชนเผ่าชาวหูจำนวนนับไม่ถ้วน ได้ยินว่าไม่กี่ปีมานี้พวกเขาซื้อเหล็กดิบบ่อยยิ่ง นี่ก็คือสัญญาณว่าพวกเขาหมายจะเสริมสร้างกำลังทหารเพื่อก่อเภทภัย สกุลหลิ่วมีบุตรชายที่เกิดจากภรรยาเอกอยู่เพียงผู้เดียวก็คือท่าน พี่ชายเคยคิดบ้างหรือไม่ หากท่านเป็นอะไรไป ผู้ใดจะปรนนิบัติดูแลบิดามารดา"

หลิ่วเจียงจวีเลิกคิ้วเข้มพลางกล่าว "หากชาวหูมีใจไม่ซื่อ พี่ยิ่งต้องไปเป็นทหารชายแดนพิทักษ์บ้านเมือง อันความภักดีและกตัญญูนั้นยากจะมีพร้อมทั้งสองทาง หากไม่มีทหารยินดีสละชีพในสมรภูมิ ราษฎรไหนเลยจะสามารถมีบุตรหลานห้อมล้อมมีความผาสุกในบั้นปลาย"

ฉยงเหนียงรู้ว่าหลิ่วเจียงจวีชอบการต่อสู้มาแต่เล็ก ยามอยู่ในสถานศึกษาฟังอาจารย์บรรยายมักจะสัปหงก ทว่ายามอยู่ในหอน้ำชาฟังนักเล่าเรื่องทั้งหลายถ่ายทอดชีวิตของชาวยุทธ์กับผู้กล้าที่ด่านชายแดนกลับสามารถฟังได้ทั้งวันอย่างสนุกสนาน

คำว่า 'สละชีพในสมรภูมิ' นี้อาจมิใช่ความเลือดร้อนชั่วครู่ชั่วคราวของคนหนุ่ม หากแต่เป็นปณิธานแต่เดิมของหลิ่วเจียงจวีอยู่แล้ว ต่อให้นางบอกข้อเท็จจริงในชาติก่อนออกไปก็ไม่แน่ว่าจะทำให้ผู้เป็นพี่ชายเปลี่ยนใจได้

ฉยงเหนียงเอ่ยโน้มน้าวจนปากคอแห้งผาก ทว่าหลิ่วเจียงจวีกลับ

ลุกขึ้นจะจากไปแล้ว "เจ้ากำลังจะเข้าพิธีในวันพรุ่งนี้ ไม่เหมาะที่พี่จะอยู่รบกวนนาน เพียงแต่เรื่องที่พี่กำลังจะไปเป็นทหาร โปรดอย่าให้พ่อแม่ของพี่รู้ เจ้าช่วยรักษาเป็นความลับด้วย" จบคำเขาก็ขอตัวจากไป

ฉยงเหนียงมองดูเงาหลังอันแข็งแกร่งของหลิ่วเจียงจวีก็รู้สึกร้อนผะผ่าวไปถึงก้นบึ้งดวงตา การล่วงรู้ชะตากรรมของผู้อื่นอยู่เต็มอกทว่าไร้กำลังจะแก้ไขได้เช่นนี้ช่างชวนให้ปวดใจเหลือทนจริงๆ

เพียงแต่...ยังมีเวลาอีกพักหนึ่งกว่าจะเกิดเหตุไม่สงบครั้งใหญ่ที่นอกด่านทางเหนือ รอจนเสร็จพิธีแต่งงานแล้ว นางจะต้องคิดหาวิธีสกัดเคราะห์ที่จะปลิดชีวิตเขาให้จงได้

เมื่อราตรีนี้ผ่านพ้นก็จะเข้าสู่วันมงคลของฉยงเหนียงกับฉู่เสียแล้ว ฉยงเหนียงตื่นขึ้นมาล้างหน้าแต่งตัวตั้งแต่ยามจื่อ* ภายในลานอันกว้างใหญ่บัดนี้อึกทึกไปด้วยเสียงผู้คน

ช่างประทินโฉมที่เชิญมาด้วยค่าจ้างก้อนโตได้จัดเรียงแป้งชาดต่างๆ รวมถึงแถบผมปลอมที่แช่น้ำหอมสำหรับเกล้ามวยทรงเมฆา

ด้วยการปรนนิบัติของชุ่ยอวี้กับสี่เชวี่ย ฉยงเหนียงที่แช่ชำระกายแล้วเพียงแต่พันร่างด้วยผ้าสีขาว ก่อนเดินมานั่งอยู่เบื้องหน้าโต๊ะเครื่องแป้งเพื่อให้ช่างประทินโฉมได้ทาแป้งเขียนคิ้วตา

กระทั่งภาพของนางที่สะท้อนอยู่ในคันฉ่องสำริดก็ยังเห็นได้ว่าผิวพรรณที่เพิ่งผ่านการชำระล้างนั้นแลดูเปล่งปลั่งเสียจนช่างประทินโฉมมิอาจจะหักใจลงแป้ง สุดท้ายจึงเพียงใช้เส้นด้ายถอนขนอ่อนบนใบหน้า

* ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

และหน้าผากของเจ้าสาวแล้วลงแป้งบางๆ ชั้นเดียว

โฉมสะคราญโดยกำเนิดเดิมทีก็มีคิ้วตาที่งดงามหาใดเปรียบ เพียงแรเงาแต่งเติมจางๆ และแต้มสีบนริมฝีปากแดง เท่านี้ก็ทวีความงามอันเฉิดฉายไม่สิ้นสุดแล้ว

ในเมื่อช่างประทินโฉมผู้นี้ว่าจ้างมาด้วยเงินก้อนโตก็ย่อมมีจุดที่เหนือกว่าผู้อื่น ฝีมือที่นางสันทัดที่สุดก็คือการเติมลายบุปผาบนดวงหน้าเพียงตวัดพู่กันก้ามปูเบาๆ ลงบนหว่างคิ้วของฉยงเหนียงไม่กี่หน ดอกโบตั๋นแรกแย้มที่มีสีสันไล่ระดับกันก็ถูกวาดออกมา ทำให้แม่นางน้อยซึ่งเดิมทีงามกระจ่างตาพลันมีเสน่ห์อันสูงศักดิ์เพิ่มพูนมาทันใด

เมื่อประทินโฉมบนใบหน้าเสร็จสิ้น ริ้วผ้าไหมที่ห่อพันบนนิ้วมือทั้งสิบตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อนก็สามารถคลายออกได้แล้ว สิบนิ้วอันเรียวงามเมื่อใช้น้ำดอกเฟิ่งเซียน* ที่ผสมมาเป็นอย่างดีย้อมสีเล็บราวสามถึงสี่ครั้ง สีเข้มที่ได้จากการย้อมเล็บหนสุดท้ายนี้ก็ยิ่งทำให้สองมือแลดูขาวผ่อง

ขั้นตอนสุดท้ายก็คือการเกล้าผมประดับปิ่นและเปลี่ยนมาสวมชุดเจ้าสาวสีแดงสด

การแต่งงานของชนชั้นสูงมีพิธีการที่แตกต่างจากชาวบ้านสามัญ ฉยงเหนียงมิต้องบดบังโฉมด้วยผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว เพียงใช้ปิ่นระย้าที่ทำจากปะการังแดงเสียบเฉียงบนเรือนผมก็สามารถเข้าพิธีกับท่านอ๋องและพบปะแขกเหรื่อได้แล้ว

รอจนฉยงเหนียงแต่งกายเสร็จแล้ว แม้แต่ช่างประทินโฉมซึ่งผูกขาด

* ดอกเฟิ่งเซียนหรือดอกเทียน มีทั้งสีชมพู แดง ม่วง และบานเย็น นิยมใช้กลีบดอกรวมถึงใบมาตำจนแหลกแล้วพอกบนเล็บจะได้สีสันที่สดสวย นอกจากนี้ลำต้นและเมล็ดยังใช้ทำยาได้

งานของตระกูลใหญ่ต่างๆ ผู้นี้ก็ยังมองฉยงเหนียงอย่างแทบมิอาจละสายตาพลางลอบคิดในใจ...*ไม่แปลกแต่อย่างใดที่สตรีตระกูลพ่อค้าผู้นี้ไปต้องพระทัยไทเฮาจนถูกรับเป็นธิดาบุญธรรม ทั้งได้ตบแต่งเป็นชายาเอกของท่านอ๋อง*

รูปโฉมงดงามนี้โดดเด่นเป็นที่หนึ่งในเมืองหลวงอย่างแท้จริง การจะให้กำเนิดบุตรีสักคนก็ควรให้ได้เช่นนี้ นางนับว่าเกิดมาดวงดีมั่งมีลาภยศโดยแท้!

ยามที่ผืนฟ้าเพิ่งจะเริ่มสว่าง เสียงฆ้องสำริดผสานกับเสียงแตรซึ่งก้องกังวานทะลุชั้นเมฆก็ดังจากปากตรอกเข้ามาให้ได้ยิน ขบวนรถม้าของจวนอ๋องได้มุ่งเข้าตรอกมารับตัวเจ้าสาวแล้ว

เนื่องจากบิดามารดาของฉู่เสียด่วนล่วงลับไป จยาคังตี้เห็นแก่หลางอ๋องผู้เฒ่าที่ภักดีต่อบ้านเมือง มิอาจหักใจให้บุตรชายของอีกฝ่ายเข้าพิธีโดยที่ในจวนไร้ซึ่งบุพการีให้คำนับได้ ดังนั้นพระองค์จึงเดินทางมาจวนอ๋องเพื่อเป็นประธานในพิธีมงคลให้ฉู่เสียด้วยตนเอง ทำให้พิธีของฉู่เสียกับฉยงเหนียงพลันเปลี่ยนเป็นยิ่งสูงศักดิ์กว่าเดิม

รัชทายาทหลิวซีรับพระบัญชามาในฐานะพี่ชายของฉู่เสีย รวมถึงเป็นสหายของฉู่เสียไปรับตัวเจ้าสาวร่วมกับองค์ชายรองหลิวเหยี่ยนและองค์ชายสามหลิวตั้น เป็นเพราะองค์ชายทั้งสามต่างก็มีองครักษ์ผู้ติดตามที่มิอาจจะปรับลดจำนวนได้ จึงส่งผลให้เกิดขบวนอันยาวเหยียด ช่วงกลางของขบวนรับเจ้าสาวอยู่บนถนนสายหลักของเมืองหลวง ส่วนหางแถวยังถูกทิ้งห่างอยู่ไกลลิบ

กระทั่งชาวเมืองหลวงซึ่งเห็นขบวนอันหรูหราจนเคยชินแล้วก็ยังส่งเสียงอุทานไม่หยุด "ใครไม่รู้จะต้องนึกว่านี่เป็นพิธีแต่งชายาเอกขององค์ชาย ดูความยิ่งใหญ่นี้สิ ถึงกับตระการตากว่างานของรัชทายาทในครั้งนั้นเสียอีก!"

ฉู่เสียมีรูปกายสูงใหญ่ ชุดเจ้าบ่าวสีแดงสดทั้งร่างยิ่งทำให้ช่วงเอวของเขาแลดูยืดตรงดุจพู่กัน ยามที่เขาเดินเข้าลานนำหน้าเหล่าองค์ชายซึ่งรูปงามสูงสง่าเฉกเช่นกันนั้น จึงทำให้ผู้อื่นหลงนึกว่าชายหนุ่มที่องอาจหล่อเหลาเหล่านี้ล้วนเป็นพี่น้องแท้ๆ กัน

ฉยงเหนียงนั่งอยู่บนเตียงของตนเองซึ่งปูด้วยผ้าไหมสีแดง ได้ยินผ่านหน้าต่างว่าบิดามารดากำลังแจกไข่ต้มมงคลแก่ผู้ที่มารับตัวเจ้าสาว

ไม่นานนักฉู่เสียก็เดินเข้ามา แววตาอันเจิดจ้าของเขาเพ่งพิศเจ้าสาวผู้เลอโฉมที่นั่งเป็นสง่าอยู่บนเตียง

แม้ฉู่เสียจะเคยเห็นความงามอันเฉิดฉันของฉยงเหนียงจนคุ้นตาแล้ว แต่กลับนึกไม่ถึงว่าเพียงไม่กี่วันที่มิได้พบหน้า นางจะมีเสน่ห์เพิ่มขึ้นอีกไม่น้อย ประกอบกับเครื่องแต่งกายสีแดงของเจ้าสาวก็ยิ่งทำให้เขาชมดูจนเลือดอุ่นระอุพลุ่งพล่าน แทบอยากจะรีบกักตัวนางไว้ในห้องนอนของตนเพื่อมิให้ผู้อื่นได้ยลโฉม

ยามนี้หลิวซีซึ่งเดินตามหลังฉู่เสียมาก็กำลังสะทกสะท้อนใจไม่คลาย เมื่อก่อนแม้เขาจะรู้สึกเช่นกันว่าองค์หญิงใหญ่เสาหรงงดงามยิ่ง แต่เพราะยามอยู่ต่อหน้าผู้คนจะต้องเคร่งครัดในธรรมเนียม เขาจึงมิได้พิศมองแม่นางน้อยตระกูลพ่อค้าผู้นี้ละเอียดนัก

บัดนี้ขณะที่ตะลึงมองรูปโฉมอันงามล่มเมืองของนาง เขาก็รู้สึก

ริษยาฉู่เสียอย่างห้ามไม่อยู่ ในใจร่ำร้องไม่หยุดว่า...*เจ้าฉู่เสียนี่ถึงกับยึดครองสุดยอดโฉมสะคราญเพียงนี้ไปหน้าตาเฉย* พานนึกถึงตนเองซึ่งเป็นถึงว่าที่ประมุขแผ่นดิน มีบุปผาชวนถนอมเต็มตำหนัก แต่กลับไม่มีสักนางเดียวที่เทียบประชันความงามกับสตรีผู้นี้ได้

หลิวซีรู้สึกว่าของดีในใต้หล้าล้วนถูกฉู่เสียช่วงชิงไปก่อนเสมอ ผู้ที่ในใจไม่สงบมิได้มีแต่เขาผู้เดียว หากยังมีซั่งอวิ๋นเทียนที่ติดตามมากับเขาด้วย

นับแต่รู้ว่าฉยงเหนียงจะออกเรือนเป็นภรรยาของฉู่เสีย หัวใจของซั่งอวิ๋นเทียนก็รวดร้าวราวถูกมีดกรีดเฉือน ทุกราตรียากจะข่มตาหลับ เช้านี้ระหว่างที่ติดตามรัชทายาทมาในขบวนรับเจ้าสาว เขายังปลอบประโลมตนเองว่าฉยงเหนียงก็มิได้ยินยอมพร้อมใจแต่งงาน นางเพียงแต่ถูกฉู่เสียบีบคั้นให้แต่งด้วยก็เท่านั้น

ทว่ายามที่ฉู่เสียอุ้มเจ้าสาวเดินออกมาจากห้องของนาง แววขัดเขินที่เจืออยู่ในรอยยิ้มบนดวงหน้างามนั้นกลับบาดตาของเขาจนปวดแปลบใจอย่างแท้จริง

นี่ใช่อาการของเจ้าสาวที่ถูกบังคับใจเมื่อไรกัน สีหน้ายามที่นางทอดตามองฉู่เสียนั้นสะเทิ้นอายดุจเดียวกับเมื่อแรกที่เขาเลิกผ้าคลุมหน้าสีแดงของนางในห้องหอมิผิดเพี้ยน!

ซั่งอวิ๋นเทียนมองฉยงเหนียงเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามประเพณีของตนมาตลอด ความรู้สึกที่ความทรงจำในชาติก่อนและชาติปัจจุบันบิดพันเข้าด้วยกันเช่นนี้ช่างทรมานเหลือเกิน ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงขณะนี้ที่เขายังต้องเบิกตามองบุรุษอื่นอุ้มภรรยาของตนไปเข้าพิธีและเข้าสู่ห้องหอ!

ขอเพียงเป็นบุรุษที่มีความหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี ผู้ใดเล่าจะทนรับความอัปยศเยี่ยงนี้ได้ไหว หากว่าทำได้ ซั่งอวิ๋นเทียนก็อยากจะพุ่งปราดไปปลิดชีพชายชู้ผู้นั้นเองกับมือประเดี๋ยวนี้เลย!

น่าเสียดาย เสียงฆ้องกลองที่กึกก้องฟ้ากับเหล่าผู้สูงศักดิ์ที่พากันกล่าวคำยินดีในเวลานี้ล้วนกำลังเตือนสติเขาอยู่...ฉู่เสียในชาตินี้ต่างหากที่ได้แต่งงานกับฉยงเหนียงอย่างถูกต้องตามประเพณี ต่อให้เขาอยากจะร้องทุกข์สักเพียงใดก็ไร้ซึ่งหนทาง!

ซั่งอวิ๋นเทียนได้แต่มองดูเกี้ยวงามหรูกับของหมั้นอันฟุ้งเฟ้อเหล่านั้น ชาติก่อนตอนที่เขาแต่งกับฉยงเหนียงไหนเลยจะสุรุ่ยสุร่ายได้เยี่ยงนี้ เป็นเพราะยามนี้เขาไม่อาจเลื่อนสู่ตำแหน่งสูงเช่นเดียวกับชาติก่อน จึงทำให้นางดูแคลนใช่หรือไม่

ไม่แปลกแม้แต่น้อยหากฉยงเหนียงซึ่งเดิมทีก็มีความไม่พอใจต่อเขาอยู่เต็มอกจะหันเหเป้าหมายแล้วเลือกแต่งงานใหม่ไปกับบุรุษอื่น หวังว่านางอย่าได้เสียใจภายหลังมาร่ำไห้วิงวอนให้เขาอภัยก็แล้วกัน

แม้ซั่งอวิ๋นเทียนไม่รู้ว่าถึงตอนนั้นเขาจะสามารถให้อภัยฉยงเหนียงซึ่งมิใช่สตรีที่บริสุทธิ์ผุดผ่องแล้วได้หรือไม่ ทว่าตอนนี้เขากลับกระหายที่จะได้เห็นน้ำตาสำนึกเสียใจของนางยิ่งนัก

เขากำหมัดหลุบตาพลางเร้นกายไปท่ามกลางฝูงชน

เนื่องจากผู้มีอำนาจที่มาร่วมอวยพรในงานนี้มีมากเหลือเกิน ประกอบกับจยาคังตี้มาเป็นประธานให้ด้วยตนเอง ทุกขั้นตอนจึงมิอาจกระทำไปอย่างลวกๆ ได้ จวบจนตะวันรอนคล้อยลับทิศประจิม และบ่าวสาวได้คารวะสุราขอบคุณแขกผู้สูงศักดิ์หลักๆ จนเสร็จสิ้นแล้ว ฉู่เสียเห็น

ใบหน้าฉยงเหนียงเผยแววอ่อนเพลีย จึงบอกให้นางกลับเข้าห้องหอไปผลัดเปลี่ยนอาภรณ์แล้วพักผ่อนก่อน ตรงนี้มีเขาอยู่ร่วมดื่มกับแขกเหรื่อทั้งหลาย ถัดจากนี้ก็จะไม่มีใครไปก่อกวนห้องหอเช่นกัน ให้นางนอนพักได้อย่างวางใจ

ฉยงเหนียงผงกศีรษะรับ ก่อนจะกลับห้องหอไปโดยมีชุ่ยอวี้ช่วยประคอง

เมื่อเข้ามาในห้องหอ นางก็หยุดอยู่เบื้องหน้าโต๊ะเครื่องแป้งตัวใหญ่นั้นเพื่อแกะแถบผมปลอมและถอดปิ่นที่ประดับอยู่เต็มศีรษะนั้นออกก่อน ช่วขณะนั้นลำคอนางที่เมื่อยล้าก็พลันผ่อนคลายขึ้นทันใด

ในนี้ยังมีห้องสำหรับชำระกายโดยเฉพาะ ด้านในมีอ่างไม้หอมอันกว้างขวางสามารถแช่น้ำปลดเปลื้องความเหน็ดเหนื่อยทั่วร่างได้

รอจนชำระกายเสร็จ และใช้ผ้าผืนยาวซับน้ำบนศีรษะจนแห้งแล้ว ฉยงเหนียงก็สั่งให้ชุ่ยอวี้นำชุดสำหรับใส่นอนที่เก็บอยู่ในหีบอาภรณ์มา สิ่งที่จะสวมเข้าคู่กับชุดคลุมผ้าไหมอันเรียบลื่นสีขาวจันทราก็คือเอี๊ยมตัวในตัวเล็กที่ฉยงเหนียงตัดเย็บเอง ซึ่งนางทำไว้สองตัว ในเมื่อวันนี้เป็นคืนแต่งงาน นางย่อมจะเลือกสวมเอี๊ยมตัวสีแดงก่อน

ชุ่ยอวี้เพิ่งจะกลับมารับใช้ข้างกายฉยงเหนียงได้ไม่นาน จึงไม่ทันเห็นฉยงเหนียงตัดเย็บเอี๊ยมตัวในสองตัวนี้ ครั้นหยิบมากางออกดู ดวงหน้าของชุ่ยอวี้ก็แดงจัดด้วยความกระดากอาย

กระทั่งชุ่ยอวี้ช่วยฉยงเหนียงผูกสายรัดเอี๊ยมจนเสร็จสิ้นก็ยังไม่กล้ามองเอี๊ยมตัวนั้นตรงๆ เลยด้วยซ้ำ

พักนี้เรือนร่างของฉยงเหนียงเติบใหญ่ขึ้นอีกมิใช่น้อย แม้ผูก

สายรัดเอี๊ยมจนแน่นแล้วจะกระชับห่อหุ้มเนินหิมะอวบอิ่มเอาไว้ได้ ทว่าด้านหน้าตรงอกเสื้อกลับเจาะช่องไว้หนึ่งแห่งจนเผยร่องหุบเขาอันยวนเย้าออกมา ชายด้านล่างของตัวเอี๊ยมก็สั้นยิ่ง เปิดช่วงเอวสีขาวหิมะให้เห็นอย่างเหมาะเจาะ เมื่อสวมเข้ากับกางเกงขากว้างตัวสั้นแบบเอวต่ำก็ยิ่งทำให้ช่วงเอวที่อ้อนแอ้นนั้นแลดูโอบได้ในวงแขนเดียว

ซุ่ยอวี้รีบปรนนิบัติฉยงเหนียงสวมเสื้อคลุมเพื่อปกปิดทิวทัศน์วสันต์อันแสนรัญจวนใจนั้นไว้อย่างมิดชิดพลางคิดในใจ...*คุณหนูถึงกับกล้าสวมใส่ของเช่นนี้! เห็นชัดว่าภายหลังกลับสู่สกุลซุยแล้ว คุณหนูก็ลืมเลือนการอบรมอันเข้มงวดในสกุลหลิ่วไปจนสิ้น ทั้งหัดเอาอย่างความชมชอบของหญิงชาวบ้านร้านตลาดเหล่านั้น นางไม่สงวนท่าทีเลยเยี่ยงนี้จะไม่ทำให้ผู้เป็นสามีดูแคลนเอาหรือ*

ไม่แปลกเลยที่ซุ่ยอวี้จะคิดเช่นนี้ นางรับใช้ฉยงเหนียงมาแต่เล็กย่อมรู้ว่าเหยาซื่อจับจ้องกิริยาวาจาของฉยงเหนียงตาเขม็งเพียงใด หากปกเสื้อสัมผัสไม่ถูกปลายคางก็ล้วนนับว่าปิดไม่รัดกุมพอ

นึกไม่ถึงว่าคุณหนูผู้อยู่ในกรอบมาตั้งแต่เล็กจนโตจะบอกว่าเอี๊ยมตัวในตัวนี้นางเป็นผู้ตัดเย็บเอง ฟังแล้วทำให้ซุ่ยอวี้ไม่สบายใจราวมีก้างปลาติดคอ จึงหมายจะโน้มน้าวให้ฉยงเหนียงถอดเอี๊ยมตัวในตัวนี้แล้วหาชุดนอนที่มิดชิดหน่อยมาเปลี่ยนสวมแทน

ชาติก่อนฉยงเหนียงเคร่งครัดในจารีตอย่างยิ่งจริงๆ แม้แต่ยามอยู่ต่อหน้าซั่งอวิ๋นเทียนนางก็ยังแสนจะคร่ำครึ ขาดแค่ก่อนจะทำกิจระหว่างสามีภรรยามิได้คารวะเขาพร้อมเอ่ยคำว่า 'ลำบากท่านด้วย'

หากบอกว่านางได้รับบทเรียนใดจากชาติก่อน นั่นก็คือเรื่องที่นาง

มิได้ป้อนสามีให้อิ่มหนำพอจึงทำให้เขาต้องไปลักกินขโมยกิน ซ้ำยังกินอย่างเต็มปากเต็มคำโดยไม่เกี่ยงไม่เลือกเลยสักนิดเยี่ยงนั้น สตรีระดับหลิ่วผิงซวนเพียงใช้ลูกไม้ชั้นต่ำก็ยังทำให้เขาคลั่งไคล้ไหลหลงจนโงหัวไม่ขึ้นได้แล้ว

ชาตินี้เมื่อนางได้ออกเรือนอีกหน ซ้ำเจ้าบ่าวยังเป็นท่านอ๋องผู้เจ้าชู้เสเพลอีกด้วย ขืนนางมัวแต่รักษาจารีต คาดว่ายังไม่ทันรอจนพ้นคืนแต่งงานเขาก็คงปันใจเป็นอื่นไปแล้ว

ฉยงเหนียงรู้สึกว่าตนควรจะปรับปรุงตัวเสียบ้าง ทว่าอย่างอื่นนางล้วนทำไม่เป็น จึงได้แต่เริ่มต้นจากการแต่งกายในห้องนอนเช่นนี้ ดูว่าจะทำให้สามีของนางรู้สึกชมชอบในรูปโฉมและลิ้มชิมจนอิ่มเอมทั้งใจกายได้หรือไม่

แต่เมื่อนางเห็นสีหน้าตื่นตกใจที่เก็บงำไม่ทันของซุ่ยอวี้ก็พลันรู้สึกได้ว่าชุดนี้เกรงว่าจะไม่เหมาะไม่ควร

รอจนซุ่ยอวี้ถอยออกจากห้องไปแล้ว ฉยงเหนียงจึงลุกพรวดขึ้นจากเตียง แล้วไปส่องคันฉ่องที่สามารถมองดูเงาสะท้อนตลอดทั้งร่างได้อย่างถนัดชัดเจนบานนั้น นางยิ่งพินิจก็ยิ่งรู้สึกว่าตนเองแต่งตัวเลยเถิดไปจริงๆ จึงฉวยโอกาสตอนที่ฉู่เสียยังไม่กลับมา รีบถอดเสื้อคลุมออกแล้วโยนขึ้นไปพาดบนฉากบังลมปักลวดลาย เหลือไว้เพียงเอี๊ยมตัวในกับกางเกงขากว้างตัวสั้นแล้วเร่งค้นในหีบเพื่อหาชุดอื่นมาเปลี่ยนแทน

แต่นึกไม่ถึงว่าขณะที่นางกำลังรื้อหีบอยู่นั้น กลับมีคนเดินจากห้องชั้นนอกเข้ามาอย่างเงียบเชียบเสียแล้ว...

ตามหลักวันนี้ฉู่เสียน่าจะดื่มสุราจนดึกดื่นจึงค่อยกลับมา ทว่าวันดีที่เขาเฝ้ารอมาหลายเดือนไหนเลยจะปล่อยให้ล่วงผ่านไปกับจอกสุราได้เล่า!

จยาคังตี้ทนนอนดึกไม่ไหว พอตกค่ำจึงจูงมือฉู่เสียมาสนทนาครู่เดียวก็ขึ้นรถม้ากลับวังไปก่อน

ทันทีที่ฮ่องเต้เสด็จกลับ อาการหมดความอดทนก็เขียนชัดบนใบหน้าเจ้าบ่าวอย่างไม่ปิดบังอำพรางแม้แต่น้อย

นับแต่ฉู่เสียเข้าเมืองหลวงมา คำวิจารณ์ที่มีต่อเขากล่าวได้ว่าเปลี่ยนเป็นดีขึ้นอย่างมาก แต่ถึงอย่างไรเขาก็ยังไม่สนิทกับเหล่าขุนนางเมืองหลวง ประกอบกับคนทั้งหมดล้วนรู้จักชื่อเสียงอันเกรียงไกรด้านการรบราฆ่าฟันของเขาดี เมื่อเห็นเขาปั้นหน้าเย็นชาอยู่เสมอ ทุกคนจึงไม่สะดวกใจจะชักชวนเขาดื่มสุรา

บังเอิญมีบุตรหลานตระกูลใหญ่ที่ไม่รู้ความและไม่เอาไหนลืมตัวชั่วครู่มาคะยั้นคะยอ ครั้นเผชิญกับสีหน้าเคร่งขรึมปราศจากรอยยิ้มของฉู่เสีย บรรยากาศก็พลันประดักประเดิดไม่คลาย ทุกคนล้วนมองออกว่าเจ้าบ่าวหมดความอดทนจนนึกอยากจะขับไล่แขกเหรื่อเต็มทีแล้ว ดังนั้นต่างคนจึงต่างหาข้ออ้างแยกย้ายกันจากไป

ทว่ากลับมีบางคนเห็นชายาหลางอ๋องงดงามยวนใจ หมายจะถือโอกาสช่วงก่อกวนห้องหอพิศมองดวงหน้าอันเลอโฉมนั้นยามขวยอายสักหน่อย แต่เพิ่งจะมุ่งหน้าไปทางเรือนด้านหลังกลับถูกองครักษ์พกดาบสกัดขวางไว้เสียก่อน โดยแจ้งเหตุผลว่าชายาหลางอ๋องไม่ใคร่สบาย กำลังเชิญหมอมาตรวจชีพจร ขอให้แขกเหรื่อโปรดหยุดฝีเท้าแล้วย้อนกลับไปเสีย

เห็นชัดว่าเจ้าบ่าวใจแคบไม่ยอมให้ยลโฉมคนงามต่างหาก น่า

เสียอารมณ์ยิ่งนัก! คนบ้านนอกเจียงตงนี่ร่วมชนชั้นสูงไม่ได้จริงเสียด้วย

เช่นนี้เองฉู่เสียจึงปลีกตัวจากมาอย่างไม่สะทกสะท้าน ก่อนสาวเท้ามุ่งหน้าสู่ห้องหออย่างอดใจรอไม่ไหว

เดิมทีนึกว่าฉยงเหนียงคงพักผ่อนไปแล้ว ไม่แคล้วที่เขาจะต้องใช้คำหวานละมุนล่อหลอกให้นางตื่นขึ้นมาคลายความโหยกระหายของตน ไหนเลยจะคาดคิดว่าพอเข้ามาในห้องหอ เขากลับได้เห็นนางเผยช่วงเอวที่คอดกิ่ว แผ่นหลังที่เนียนสวย กับสะโพกที่งามงอนขณะก้มค้นสิ่งของในหีบอยู่

เขารู้สึกได้ว่าหัวใจตนเต้นโครมครามทันใด ขายาวเดินฉับๆ ไม่กี่ก้าวใหญ่ก็ตรงไปรวบร่างเจ้าสาวเอี๊ยมแดงเข้าสู่อ้อมอกในคราวเดียว รอจนเขาหันร่างอรชรของนางกลับมาก็ต้องตกตะลึงกับทัศนียภาพงามตาที่ทำให้เลือดของเขาแทบจะพลุ่งพล่านออกมา ภายใต้การอำพรางและขับเน้นของเรือนผมยาวที่สยายลงมานั้น เอี๊ยมตัวในสีแดงสดก็สะท้อนให้นัยน์ตาของเขาแดงซ่านตามไปด้วย

ฉยงเหนียงเพิ่งคิดจะบอกเขาว่าขอให้นางได้เปลี่ยนสวมชุดนอนที่สำรวมกว่านี้ก่อน ทว่าเนื้อคาบอยู่ในปากสุนัขป่าแล้วมีเหตุผลอันใดเล่าที่จะอ้าปากปล่อยไป

ยังไม่ทันรอให้นางได้เอ่ยวาจา ร่างงามก็ถูกวางลงบนเตียงมงคลแล้ว จากนั้นม่านหลายชั้นก็ถูกกระตุกลงมา ตามด้วยเสียงพูดอันเร่งร้อนของฉู่เสีย "จะเปลี่ยนชุดไปไยเล่า ชุดนี้ถูกใจข้าเป็นที่สุด วันหน้าเจ้าต้องตัดเย็บเพิ่มไว้หลายๆ ตัวด้วย จะได้มีใส่ให้ข้าได้ยล!"

ถัดมาถ้อยคำที่เอ่ยไม่จบของนางก็ล้วนถูกกลืนกินเป็นเสี้ยวเล็ก

เสี้ยวน้อยด้วยกลีบปากและเรียวลิ้นของสองฝ่ายที่เกาะเกี่ยวเป็นหนึ่งเดียวกัน

ถัดจากนั้นนางก็ตระหนักได้ว่าตนเองแม้เกิดใหม่เป็นคนอีกหนึ่งชาติภพ ทว่าประสบการณ์ด้านนี้ที่นางเรียนรู้มาเพียงตื้นเขินในชาติก่อนนั้นล้วนใช้ไม่ได้เลยสักนิด

ผู้ที่นางแต่งด้วยมิใช่มนุษย์ หากแต่เป็นสัตว์ร้ายที่หิวโซ ที่แท้สุดท้ายเหตุการณ์ยุติลงเมื่อใดกันแน่นางก็ไม่รู้แม้แต่น้อย รู้แต่ว่าหนังตาหนักอึ้งยิ่งซ้ำปวดเมื่อยไปทั้งสรรพางค์กาย เพียงอยากจะหลับเป็นตายสักพันปีเท่านั้น

วันรุ่งขึ้นซุ่ยอวี้กับสี่เซวี่ยผลัดกันอุ่นน้ำอาบทั้งสิ้นห้ารอบแล้วก็ยังคงไม่ได้ยินห้องชั้นในเรียกหาพวกตนเสียที

บางครั้งบางครามีเสียงเล็ดลอดออกมา ซุ่ยอวี้ก็ลองแนบหูชิดหน้าต่างฉลุลายเพื่อฟังดู แต่แล้วก็ต้องรีบหดคอกลับมาด้วยความเขินอาย

สี่เซวี่ยอยู่ในชนบทมานาน เกี่ยวกับความสัมพันธ์บุรุษสตรีเช่นนี้ย่อมจะรู้มากกว่าซุ่ยอวี้ นางจึงพาซุ่ยอวี้ไปต้มน้ำร้อนอีกหม้อที่ครัวเล็กด้วยกันเสียเลย ระหว่างที่คอยเติมน้ำเติมฟืนเพื่อรักษาความร้อนไว้ นางก็เอ่ยกับซุ่ยอวี้ที่ยังคงชะเง้อคอมองไปทางห้องหอ "เลิกมองเถอะ ชั่วครู่ชั่วยามนี้ก็ยังออกมาไม่ได้หรอก ไม่เห็นหรือว่าพระชายาของพวกเราหว่านเสน่ห์จนท่านอ๋องคลั่งไคล้ไหลหลงแล้ว อย่างไรในห้องชั้นในก็มีผ้าเปียกกับน้ำอุ่นที่ไหลเข้าไปตามรางไม้ไผ่ คิดว่าท่านอ๋องกับพระชายาคงยังนอนอยู่ ต้องสายหน่อยถึงจะตื่น"

ซุ่ยอวี้พึมพำเสียงเบา "ตามหลักแล้วจะต้องตื่นเช้าต่างหาก ท่านอ๋อง

ขาดบุพการี เมื่อวานฝ่าบาทเสด็จมาเป็นประธานให้ เจ้านายทั้งสองสมควรตื่นเช้าไปเข้าเฝ้าเพื่อคารวะน้ำชาต่อฝ่าบาทถึงจะถูก..."

สี่เซวี่ยกินขนมเปี๊ยะมงคลที่เมื่อวานพ่อบ้านตกรางวัลมา กินไปก็เบิกตาโตกล่าวไป "ท่านอ๋องของพวกเรามีหรือจะแยแสเรื่องนั้น เมื่อวานข้าได้ยินเองกับหู ท่านอ๋องทูลฝ่าบาทว่า 'พรุ่งนี้เช้ากระหม่อมคงเหน็ดเหนื่อยจนไปเข้าเฝ้าในวังไม่ทัน ขอฝ่าบาทโปรดทรงอภัยด้วยพ่ะย่ะค่ะ' ฝ่าบาทก็ทรงมีน้ำพระทัยกว้างขวางยิ่ง ตรัสตอบท่านอ๋องว่า 'มิต้องรีบร้อน ค่อยเป็นค่อยไปเถิด เผิงจู่* กล่าวไว้ว่าอันใดนะ อ้อ 'เยียวยาด้วยอาหาร มิสู้เยียวยาด้วยลมปราณ เยียวยาด้วยลมปราณมิสู้เยียวยาด้วยบุคคล ใช้บุคคลเยียวยาบุคคลจึงจะจริงแท้แน่นอน' มีเพียงค่อยเป็นค่อยไปจึงจะเป็นการฟื้นบำรุงที่ดีที่สุด อีกสามวันห้าวันค่อยไปเข้าเฝ้าเราก็ได้' "

ยากนักที่สี่เซวี่ยสามารถอ้างอิงคำโบราณที่ได้ยินมาอย่างไม่ตกหล่น ทว่าพูดมาได้ครึ่งเดียวนางก็รู้สึกว่าไม่ถูกต้อง *หรือว่าฝ่าบาททรงได้ยินคำเล่าลือเกี่ยวกับอาการลับๆ ของท่านอ๋อง จึงมีพระประสงค์ให้ท่านอ๋องใช้คุณหนูของข้ามาค่อยๆ เยียวยาอาการลับๆ นั้น*

---

* เผิงจู่ เป็นบุคคลในยุคก่อนราชวงศ์ฉินซึ่งต่อมาได้รับการยกย่องเป็นเซียนในลัทธิเต๋า มีชื่อเสียงด้านอายุที่ยืนยาวกว่าแปดร้อยปี ด้านการดูแลสุขภาพและกิจระหว่างสามีภรรยา หลักปฏิบัติของเขามีเหตุผลอยู่หลายส่วนจึงถูกบันทึกในตำราแพทย์สมัยโบราณ

42

จวบจนใกล้ถึงเที่ยงวัน ฉู่เสียที่พิงร่างกับราวกั้นเตียงก็ลูบไล้แผ่นหลังอันเกลี้ยงเกลาของคนในอ้อมอกพลางสะทกสะท้อนใจด้วยอาการอารมณ์ค้างไม่เต็มอิ่ม ความรู้สึกภายหลังหิวโซแล้วได้กินยาที่ถูกโรคเช่นนี้ช่างเยี่ยมยอดโดยแท้

ผิดกับฉยงเหนียงที่รู้สึกว่าตนจะต้องกินยาบำรุงสักเทียบหนึ่งแล้วที่แท้บุรุษก็ใช่ว่าจะเหมือนกันไปทั้งหมด

ชาติก่อนซั่งอวิ๋นเทียนแม้มีรูปร่างสูงใหญ่เช่นกัน แต่ถึงอย่างไรก็เป็นบัณฑิต พละกำลังยังคงอ่อนด้อยไม่มากมายอะไร ต่างจากฉู่เสียที่เป็นแม่ทัพและเคยติดตามหลางอ๋องผู้เฒ่าฝึกยุทธ์มาตั้งแต่เล็ก ท่อนแขนและช่วงเอวจึงล้วนมีกำลังวังชาไม่หมดสิ้น

นึกถึงชาติก่อนบางครั้งเหล่าสตรีชั้นสูงที่ออกเรือนแล้วมารวมตัวสนทนาเรื่องรักลับๆ ของจวนต่างๆ แล้วเอ่ยถึงว่านายท่านสกุลใดมีเอว

ของสุนัขตัวผู้ ฮูหยินจำนวนหนึ่งก็จะลอบหัวเราะไม่หยุดอย่างรู้กัน

ฉยงเหนียงออกเรือนมาแล้วสองชาติภพ จวบจนได้ผ่านราตรีก่อนถึงค่อยเข้าใจว่า 'เอวสุนัขตัวผู้' หมายความเช่นไร นางได้แต่มองม่านมุ้งอย่างเหม่อลอย

ยามนี้ 'สุนัข' ที่อยู่ข้างกายก็ยังคงไม่จุใจ ถึงกับพลิกร่างนางมากล่าวอย่างคึกคักฮึกเหิม "วันนี้ข้าว่าง ไม่มีงานจุกจิกอันใดมารบกวน เราสองมาเริ่มต้นกันใหม่อีกรอบเถิด ครานี้ข้าจะเคลื่อนไหวช้าหน่อย ผ่อนแรงให้เจ้าดีหรือไม่"

ฉยงเหนียงรู้สึกเพียงว่าวาจานี้ช่างคุ้นหู สองครั้งก่อนเขาก็พูดเช่นนี้มิใช่หรือ ทว่ามาถึงตอนท้ายกลับไม่รู้ว่าผ่อนแรงของผู้ใดกันแน่

ขืนนางยังเชื่อเขาอีก ก็ต้องสมน้ำหน้าตนเองที่สุดท้ายเหนื่อยตายอยู่บนเตียง และกลายเป็นที่ขบขันของเหล่าสตรีชั้นสูงทั่วเมืองหลวงแล้ว

"ท่านอ๋อง...ท่านยังหนุ่มแน่นก็ไม่รู้จักบันยะบันยังเช่นนี้ สุขภาพจะเสียเอาได้!" ฉยงเหนียงฝืนหยัดกายขึ้นมา คว้าเสื้อคลุมนอนที่ถูกโยนไปอยู่ตรงปลายเตียง แล้ววางท่าเตรียมอบรมอย่างจริงจัง หมายจะสั่งสอนเขาให้เต็มที่สักยก

ทว่าในสายตาของฉู่เสียแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรือนผมดำขลับที่ยุ่งเหยิง ดวงหน้าที่ขาวเนียนอมชมพูระเรื่อ นัยน์ตาที่แฝงด้วยหยาดน้ำใส รวมถึงริมฝีปากที่ถูกเขาออกแรงดูดเม้มจนแดงปลั่งยวนเย้าของภรรยา ล้วนแต่เป็นท่วงทีที่เปี่ยมเสน่ห์มิสิ้นสุด ต่อให้นางวางท่าจริงจังสักเท่าใดก็ยังคงเผยซึ่งความรัญจวนใจอยู่ดี ดุจเดียวกับซาลาเปาเนื้อที่แป้งบางและโชยกลิ่นหอมฟุ้งกำลังส่ายไหวพลางพูดชักจูงสุนัขว่า 'อย่ากินข้าอีกเลย

ขืนกินต่อจะท้องอืดเอาได้'

แม้ฉู่เสียไม่ยอมรับว่าตนเองทำตัวราวสุนัขร้าย แต่เขาก็กินซาลาเปาเนื้อยังไม่หนำใจจริงๆ จึงหมายจะลิ้มชิมรสเนื้อต่อ ทว่าตอนนี้เองฉยงเหนียงกลับร่ำไห้ร้องตะโกนว่า "ข้าหิวแล้ว!" เขาถึงได้ยอมรามือลงจากเตียงไป

รอจนชุ่ยอวี้กับสี่เซวี่ยยกอ่างน้ำมาปรนนิบัติฉยงเหนียงล้างหน้าบ้วนปากและรวบถักเรือนผมของนางเป็นเปียอันเรียบง่ายแล้ว นางก็มานั่งกินอาหารร่วมกับฉู่เสียบนตั่งที่ห้องชั้นนอก

ด้วยรู้ว่าเจ้านายทั้งสองมิได้กินอาหารเช้า ท้องไส้ยังว่างเปล่า สิ่งที่โรงครัวทำมาจึงเป็นโจ๊กฟักทองไป๋เหอ* ที่เคี่ยวจนนิ่มได้ที่ ส่วนกับข้าวคือปลาทะเลตากแห้งที่นำไปคลุกเคล้าเครื่องปรุงกับน้ำที่หมักจากข้าวเหนียวก่อนจะนึ่งในลังถึงจนสุกแล้วราดด้วยน้ำมันต้นหอม เหมาะจะกินคู่กับโจ๊กเป็นที่สุด นอกจากนี้ยังมีเกี๊ยวแป้งใสไส้กุ้งแตงกวาหนึ่งเข่งเล็ก ซึ่งปรุงด้วยวิธีเดียวกับตอนที่ฉยงเหนียงมาช่วยงานครัวในจวนอ๋อง

ของกินที่เรียบง่ายเช่นนี้ชวนเจริญอาหารเป็นที่สุด ฉยงเหนียงไม่ได้กินอย่างตะกรุมตะกรามเช่นนี้มานานมากแล้ว หลังจากกินไปสองคำโตจนบรรเทาความหิวลงไปเล็กน้อย นางกลับเห็นฉู่เสียยังไม่กิน เอาแต่จับจ้องนางอยู่ หญิงสาวจึงอดไม่ได้ต้องใช้ผ้าเช็ดมุมปาก แคลงใจว่าท่ากินของตนคงจะไม่งาม

อันที่จริงนับแต่ผ่านพ้นราตรีก่อน ในใจฉู่เสียก็บอกความรู้สึกไม่ถูกอยู่บ้าง ไฉนตนจึงเหมือนไม่เคยพานพบสตรีเพศ ราวกับกินนางไม่รู้จักอิ่ม

---

* ไป๋เหอ (แปะฮะ หรือ Lily Bulb) เป็นสมุนไพรจีนชนิดหนึ่ง ได้จากหัวของพืชตระกูลลิลลี่ มีลักษณะคล้ายหัวหอม สามารถลอกออกเป็นกลีบๆ มีสรรพคุณช่วยให้ปอดชุ่มชื้น ผ่อนคลายประสาท แก้ไอ และอาการนอนไม่หลับ

เสียที

เขารู้ตัวว่าหลงรักในรูปโฉมอันงามล้ำเลิศของนาง หาไม่ตนก็คงไม่มุ่งหวังที่จะแต่งกับนางมาตลอด โดยไม่คำนึงถึงฐานะอันต่ำต้อยของนางเช่นนี้

ทั้งที่ผ่านมาในใจเขาดูแคลนว่านางมีเล่ห์กลแพรวพราว เอาแต่คิดหาวิธีมายั่วให้เขาปรารถนา ทว่าตัวเขาเองก็ต้านทานไม่ไหว ท้ายที่สุดถึงขั้นไม่อาจหักห้ามใจที่มีต่อนางด้วยซ้ำ

เดิมทีนึกว่ารอจนแต่งงานกันแล้วความรู้สึกที่ทั้งวี่วันมีแต่นางอยู่เต็มสมองเช่นนี้คงจะบรรเทาเบาบางลงได้ ไหนเลยจะคาดคิดว่าอาการกลับไม่ทุเลาลงแม้แต่น้อย ยังดีที่ตอนนี้เนื้อวางอยู่ในหม้อของตนแล้ว เขาสามารถ 'ตุ๋น' มากินได้ทุกเวลา จึงไม่มีอารมณ์รุ่มร้อนใจแฝงอยู่เช่นเมื่อก่อนอีก

คิดมาถึงตรงนี้อารมณ์ของฉู่เสียก็แสนจะปลอดโปร่งโล่งสบาย แบสองมือออกแล้วสั่งบอกภรรยา "คีบอาหารมาป้อนข้ากินที"

ฉยงเหนียงกลืนอาหารในปากลงไปช้าๆ ก่อนจะยื่นมือหยิบตะเกียบไปคีบเกี๊ยวไส้กุ้งแตงกวาหนึ่งลูกส่งเข้าปากของเขา

ฉู่เสียบอกให้นางคีบอาหารอีกหลายอย่าง ฉยงเหนียงก็ล้วนทำตามนั้นด้วยท่าทางเช่นภรรยาผู้แสนดี ไม่เห็นอาการฝืปากคมกริบเช่นกาลก่อนอีก นี่ทำให้ฉู่เสียอารมณ์เบิกบานอีกหน รู้สึกว่าการแต่งงานเป็นเรื่องที่ไม่เลวจริงๆ

ตอนนี้เองฉังจิ้นก็มารายงานว่าเหล่านายกองใต้บังคับบัญชาจากเจียงตงมาถึงเมืองหลวงแล้ว เนื่องจากเมื่อแรกฉู่เสียได้รับพระราชทานสมรส

ฉุกละหุกอย่างยิ่ง พวกเขาจึงรุดมาไม่ทันเวลา ยังคงช้าไปหนึ่งวันอย่างน่าเสียดายยิ่งนัก

ฉู่เสียให้ความสำคัญกับพี่น้องที่เจียงตงของตนเสมอมา เมื่อได้ยินเช่นนี้จึงสั่งให้ฉังจิ้นจัดงานเลี้ยงต้อนรับนายกองเหล่านั้นที่หอชมจันทร์ของเมืองหลวง

เนื่องจากคนทั้งหมดล้วนเป็นบุรุษ ชายาหลางอ๋องที่เพิ่งเข้าพิธีมงคลไม่เหมาะจะไปร่วมโต๊ะ ฉู่เสียจึงให้ฉยงเหนียงรั้งอยู่ในจวนอ๋อง

ทว่าฉยงเหนียงมิอาจอยู่ว่าง หลายวันมานี้เพื่อเตรียมงานเลี้ยงแต่งงาน ธุระจิปาถะในร้านซู่ซินรวมถึงร้านค้าที่เพิ่งซื้อเพิ่มล้วนไม่ทันได้ดูแล ตอนนี้ฉู่เสียไม่อยู่ในจวน ก็เปิดโอกาสให้นางออกไปตรวจตราได้พอดี

ดังนั้นนางจึงเปลี่ยนมาสวมชุดบุรุษเช่นเคย ก่อนจะออกไปตรวจตราร้านค้า

ร้านค้าที่ฉยงเหนียงซื้อใหม่นี้ตั้งอยู่ในย่านการค้าอันเฟื่องฟูที่สุดของเมืองหลวง เมื่อใดที่เรือสินค้าแล่นมาถึง สินค้าหลากหลายที่ขนส่งมาจากแดนใต้ย่อมต้องการพื้นที่จัดแสดง มีร้านซุยจี้แห่งนี้เป็นรากฐานก็ง่ายที่จะขยายกิจการไปยังพื้นที่อื่นๆ

ทว่าวันนี้พอนางเข้าไปในร้าน หลงจู๊เฉียวกลับเดินตรงมากล่าวเสียงเบาด้วยสีหน้าร้อนใจ "เถ้าแก่เนี้ย เดิมทียังนึกว่าท่านต้องพักผ่อนอีกหลายวันเสียอีก"

พอเห็นสีหน้าของเขา สัญชาตญาณก็บอกนางว่ามีปัญหาแล้ว นางจึงรีบสอบถามเขาทันที "มีเรื่องใช่หรือไม่"

หลงจู๊เฉียวหยิบตลับแป้งหลายแบบจากในตู้แล้วเทแป้งในนั้นออกมา "เถ้าแก่เนี้ย ท่านดูสิ นี่ใช่แบบเดียวกับสินค้าที่พวกเราสั่งเข้าร้านหรือไม่"

ฉยงเหนียงพิเคราะห์อย่างละเอียดลออ ทั้งใช้ปลายนิ้วหยิบแป้งเล็กน้อยมาเกลี่ยดูบนหลังมือ เนื้อแป้งที่เรียบลื่นติดทนเช่นนี้เหมือนกับสินค้าที่นางสั่งเข้าร้านจริงเสียด้วย

พอหลงจู๊เฉียวได้ยินเช่นนั้น หน้าผากก็ผุดเหงื่อซึมพลางทอดถอนใจกล่าว "ครานี้จะทำเช่นไรดีขอรับ สกุลไป๋นั่นไม่รู้สืบข่าวมาจากที่ใด ถึงกับมีฝีมือสูงส่งเทียมฟ้าสั่งสินค้าแบบเดียวกับพวกเราได้ ซ้ำร้านค้าสกุลไป๋ยังขายราคาถูกยิ่ง ไม่ถึงครึ่งของราคาที่ท่านตั้งไว้ด้วยซ้ำ ถึงเวลาต่อให้สินค้าของพวกเราส่งมาแล้ว น่ากลัวว่าเหล่าคุณหนูฮูหยินที่สั่งจองไว้เป็นต้องโวยวายขอคืนสินค้าแน่!"

ฉยงเหนียงมุ่นคิ้ว อันที่จริงสิ่งที่หลงจู๊เฉียวกล่าวถึงนั้นยังเป็นประเด็นเล็กน้อย เกรงว่าหลังจากเปรียบเทียบสินค้าของสองร้านแล้ว เหล่าสตรีชั้นสูงจะต้องแคลงใจว่าชุยเจียงฉยงผู้นี้หมายกอบโกยกำไรจึงจงใจเรียกราคาสูงมาเชือดคนคุ้นเคยกันโดยเฉพาะ

หากเป็นเช่นนี้ร้านชุยจี้มิต้องชื่อเสียงฉาวโฉ่จนต่อไปไม่มีการค้าให้ทำในเมืองหลวงอีกหรือไร

สกุลไป๋ตัวดี มาไม้แข็งไม่ได้ผลก็ใช้ดาบอ่อนลอบทำร้ายคนแทน แม้เข้าเนื้อก็จะขอตัดเส้นทางการค้าของข้าให้ได้!

เห็นฉยงเหนียงมีท่าทางจดจ่อไม่พูดจา หลงจู๊เฉียวก็ขบคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ "พื้นฐานของคนทำมาค้าขายอยู่ที่คำว่าซื่อสัตย์ หากหมายจะปกป้องชื่อเสียงของสกุลชุย ย่อมไม่พ้นต้องชดใช้เงิน แต่หากไม่ไหวจริงๆ

พวกเราเองก็ต้องลดราคายอมขาดทุน มิให้ถูกเหล่าผู้สูงศักดิ์ครหาลับหลังว่าพวกเราทำการค้าขาดความสุจริต"

ฉยงเหนียงส่ายหน้าแย้ง "ในเมื่อพวกเขาสกุลไป๋งัดลูกไม้นี้ออกมาใช้ก็แสดงว่าไม่กลัวเสียเงิน ขอแค่ทำให้ชื่อเสียงของร้านซุยจี้เหม็นคลุ้งได้เป็นพอ หากวันนี้ท่านลดราคา ข้ารับรองได้ว่าพรุ่งนี้พวกเขาสกุลไป๋จะต้องลดราคาให้ต่ำยิ่งกว่า...ท่านให้ข้าไปคิดดูก่อนเถอะ"

นางสนทนากับหลงจู๊เฉียวอย่างละเอียดอีกครู่หนึ่ง จนกระทั่งถามข่าวคราวแน่ชัดแล้วว่าไม่กี่วันนี้จะมีเรือสินค้าเข้ามาหรือไม่ จากนั้นนางก็ไม่มีแก่ใจจะไปที่ร้านซู่ซินอีก ยามที่ม่านรัตติกาลเริ่มคลี่คลุมลงมา นางถึงค่อยนั่งรถม้ากลับจวนอ๋อง

เดิมทีนางนึกว่าฉู่เสียน่าจะดื่มสุราโต้รุ่งกับบริวารเก่าแก่ คาดไม่ถึงว่าเขายังกลับมาเร็วกว่านางเสียอีก

ตั้งแต่ไกลลิบฉู่เสียก็เห็นภรรยาคนงามของตนที่เมื่อวานเพิ่งเข้าพิธีกันหมาดๆ ปลอมตัวเป็นคุณชายรูปงามสง่าก้าวลงมาจากรถม้า ดูท่าจะไปอวดโฉมเบื้องหน้าผู้คนมาอีกแล้ว

เมื่อก่อนเขามุ่งมั่นแต่จะเอาใจนางด้วยวิธีการสารพัด คิดเพียงจะเร่งใส่เนื้อลงหม้อให้ได้โดยไว ไม่เคยคิดว่านางจะขาดสำนึกของการเป็นภรรยาโดยสิ้นเชิง แค่วันแรกของชีวิตคู่ก็กลับมาค่ำถึงเพียงนี้

นี่เป็นเพราะในจวนไม่มีผู้อาวุโสคอยเฝ้าคุม นางจึงไม่รักษากฎเกณฑ์กระมัง!

แม้พละกำลังช่วงเอวของบุรุษแต่ละคนจะต่างกันไป ทว่ามีอยู่สิ่งหนึ่งที่ล้วนเหมือนกัน นั่นก็คือแรกแต่งงานมักจะตั้งกฎให้กับภรรยาเพื่อมิให้

นางแตะต้องในสิ่งที่เขาถือสา หากบานปลายจนทำลายความปรองดองระหว่างสามีภรรยา ชีวิตคู่ก็จะไม่งดงามแล้ว

ฉู่เสียไม่อยากทะเลาะกันทั้งที่เพิ่งจะแต่งงาน จึงฉวยจังหวะที่ฉยงเหนียงผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่หลังฉากบังลม มือของเขาก็บีบป้านชาจูซาไว้แล้วพยายามข่มโทสะกล่าว "วันหน้าเจ้าจะออกไปข้างนอกต้องแจ้งข้าก่อนสักคำ มีธุระจุกจิกอันใดก็พยายามจัดให้อยู่ในช่วงเวลาก่อนเที่ยงวัน ตอนที่ข้าเข้าประชุมขุนนาง ตอนบ่ายห้ามเจ้าออกไปข้างนอกอีก ข้าจะได้ไม่ขาดคนดูแล ทั้งหมดนี้เจ้าจำได้แล้วหรือไม่"

มือของฉยงเหนียงชะงักกึก ก่อนจะค่อยๆ ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าจนเสร็จ นางเดินอ้อมออกมาจากด้านหลังของฉากบังลม แล้วเอ่ยพลางมองดูสีหน้าไม่พอใจของเขา "วันนี้กลับถึงจวนช้าเป็นความผิดของข้าจริงๆ ทว่าร้านใหม่เพิ่งจะเปิดกิจการ ไม่แคล้วมีงานจิปาถะจำนวนหนึ่งที่ต้องไปจัดการด้วยตนเอง เพียงสะสางภายในช่วงเวลาก่อนเที่ยงวันนั้นเกรงว่าจะไม่พอ"

ฉู่เสียเอ่ยเสียงหนัก "เช่นนั้นความหมายของเจ้าคือ...ข้ากลับถึงจวนแล้วก็ยังไม่อาจพบหน้าชายา ต้องไปถึงที่ร้านค้าเพื่อเชิญตัวเจ้าหรือไร หากเป็นเยี่ยงนี้ช่วงก่อนเที่ยงวันก็ห้ามเจ้าไปเช่นกัน จงอยู่แต่ในจวนเสียโดยดี!"

ฉยงเหนียงนั่งลงตรงข้ามกับเขา หลุบตาเอ่ยพร้อมแววตาอันเชื่องเชื่อ "ก่อนแต่งงานพูดคุยกันดีแล้วว่าท่านจะไม่ห้ามข้าทำการค้ามิใช่หรือ วันนี้ข้าทำผิดไปจริงๆ นี่เป็นกรณีพิเศษ ต่อไปข้าจะไม่กลับมาค่ำเช่นนี้อีกเป็นอันขาด"

ด้วยคิดว่าแต่งคนมาอยู่ในมือแล้ว มิอาจถูกนางชักจูงความคิดเช่นเดียวกับเมื่อก่อนอีก ฉู่เสียจึงทักท้วงทันที "ไม่ห้ามเจ้าทำการค้า แต่มิได้หมายความว่าจะปล่อยให้เจ้าออกไปตระเวนอยู่ข้างนอกจนความคิดเตลิดเปิดเปิง เจ้าร่างกายผอมบาง ท่านหมอที่จับชีพจรให้เจ้ายังพูดเลยหากหมายจะมีบุตรก็ต้องบำรุงให้ดีๆ ช่วงนี้เจ้าอยู่ในจวนไปดีกว่า ส่วนกิจธุระเหล่านั้นเจ้าจ้างคนไว้แล้วมิใช่หรือ เลี้ยงพวกเขาเสียข้าวสุกหรือไรกัน"

ฉยงเหนียงเองก็ไม่อยากมีปากเสียงกับฉู่เสียตั้งแต่หลังวันแต่งงาน อันที่จริงในใจนางรู้สึกว่าเขายังเด็กกว่านางด้วยซ้ำ ชายหนุ่มที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวเมื่อแต่งงานแล้วย่อมอยากสำแดงบารมีสักหน่อย หากอยู่ในขอบเขตอันควรก็ดูน่ารักดีหรอก

ทว่าฉู่เสียกลับมีความสามารถทำให้ความน่ารักหลายส่วนนั้นแปรเปลี่ยนเป็นชวนระอาน่าตีเสียได้!

เขามีพฤติกรรมเป็นอันธพาลไม่รักษาสัจจะเช่นนี้ เพราะรู้สึกว่านางแต่งเข้าจวนมาแล้วย่อมบงการได้ตามแต่ใจใช่หรือไม่

คิดมาถึงตรงนี้ฉยงเหนียงก็ไม่อยากจะพูดกับเขาให้มากความอีก จึงผุดลุกออกจากห้องแล้วเดินมุ่งไปยังห้องหนังสือเล็กที่อยู่ด้านข้างแทน

นี่คือห้องที่เมื่อแรกฉู่เสียจัดเตรียมไว้เป็นพิเศษเพื่อเอาใจนาง ให้นางได้มีสถานที่สำหรับดีดลูกคิดและดูสมุดบัญชี

เหตุที่ยามนี้ฉยงเหนียงอยากจะไปอยู่ในห้องหนังสือเล็กคนเดียวเงียบๆ เพราะนี่คือความเคยชินของนาง ชาติก่อนนางกับซั่งอวิ๋นเทียนให้เกียรติกันก็จริง แต่ก็มิได้หมายความว่าสองคนจะไม่เคยทะเลาะเบาะแว้ง เพียงแต่เหตุการณ์ยังไม่ทันบานปลายถึงขั้นหน้าดำหน้าแดง สองคน

ไม่ว่าจะจงใจหรือไร้เจตนาก็จะแยกย้ายกันไปทำงานของตนก่อนเสมอ

รอจนโทสะที่พุ่งสูงเย็นลง สองคนก็สามารถอยู่ร่วมกันดังเดิมราวไม่เคยเกิดอันใดขึ้น ใช้ชีวิตที่ดูปรองดองกลมเกลียวกันได้ต่อไป

ตอนนี้ฉยงเหนียงไม่อยากจะโต้เถียงกับฉู่เสียที่พอได้ทีก็เผยโฉมหน้าที่แท้จริงออกมา นางเพียงอยากจะนอนพักในห้องหนังสือเล็กสักคืน และถือโอกาสคิดหาวิธีรับมือกับสกุลไป๋ที่หมายจะเทขายสินค้าในราคาถูก

น่าเสียดายฉู่เสียมิใช่ซั่งอวิ๋นเทียน แต่ไรมาเมื่ออยู่ในสนามรบเขาล้วนยึดคติที่ว่า 'เมื่อพบกันทางแคบผู้กล้าย่อมคว้าชัย' มีเหตุผลใดที่จะเลี่ยงศึก วาจาของเขากำลังคุกรุ่น ทว่าฉยงเหนียงกลับหันหลังจากไปเสียอย่างนั้น นี่มันเหตุผลอันใดกัน

ดังนั้นเขาจึงเดินหน้าบึ้งตึงไล่ตามนางไปถึงห้องหนังสือเล็กโดยไม่รอช้า "ข้าพูดกับเจ้าค้างอยู่ แต่เจ้ากลับหันหลังเดินหนี นี่มันอะไรกัน อย่าได้นึกว่าในจวนไม่มีผู้ใหญ่แล้ว เจ้าก็จะไม่ต้องยึดถือกฎเกณฑ์เล่า!"

ฉยงเหนียงเงยหน้าขึ้นจากกองหนังสืออย่างแช่มช้าแล้วโยนคำพูดออกมาไม่กี่ประโยค "ผู้ใดบอกว่าในจวนไม่มีผู้ใหญ่ ทั้งที่น้าบุญธรรมของเจ้าอยู่ต่อหน้าทั้งคน เจ้าเองก็ยังโหวกเหวกโวยวายเลยมิใช่หรือ"

ฉู่เสียนึกไม่ถึงว่าบัดนี้นางแต่งเข้าจวนอ๋องมาอยู่ใต้ชายคาเดียวกับเขาแล้วกลับยิ่งไร้ระเบียบ กระทั่งคำเรียกให้เกียรติก็ถึงกับเลิกใช้ คำก็ 'เจ้า' สองคำก็ 'เจ้า' เรื่องที่แม้แต่ขุนนางทัดทานในราชสำนักยังเป็นเช่นจักจั่นในฤดูเหมันต์* หุบปากไม่กล้าบุ่มบ่ามเอ่ยถึง นางก็ยังโยนออกมาอุดปากเขาตรงๆ!

* จักจั่นในฤดูเหมันต์ หมายถึงอาการกลัวหรือกังวลจนไม่กล้าพูด เหมือนกับจักจั่นที่หยุดร้องในช่วงฤดูหนาว

ฉู่เสียพลันโกรธจนหัวคิ้วเต้นตุบ ก่อนจะเอ่ยปนรอยยิ้มอันร้ายกาจ "อย่างไรกัน หรือเจ้ารู้สึกว่าหลานชายไม่นอบน้อมพอ เช่นนั้นตัวเจ้าเองก็ต้องวางตัวให้เหมาะสมด้วย ต่อว่าเจ้าไปแค่ไม่กี่ประโยค เจ้าก็เล่นแง่แล้ว เจ้าเคยเห็นน้าสาวคนใดดวงตาแดงเรื่อทอดกายอยู่ใต้ร่างหลานชายพลางครางหวิวบ้างเล่า"

วิถีแห่งสามีภรรยาที่ให้เกียรติกันของฉยงเหนียงถูกลิขิตให้ไม่อาจนำมาใช้ในจวนของฉู่เสียได้ เพียงไม่กี่ประโยคของเขาก็ประหนึ่งเงาดาบกระบี่โหมปะทะ และปลุกเพลิงโทสะของนางออกมาจนหมดสิ้น

นางพลันสะบัดตำราในมือทิ้งไป เดินมาถึงโต๊ะหนังสือแล้วฝนหมึกจับพู่กันเขียนอักษรอันทรงพลังจนเสร็จออกมาเป็นหนังสือหย่าร้างในอึดใจเดียว จากนั้นก็ยื่นส่งมาให้ฉู่เสีย "เชิญท่านอ๋องอ่านดู หากไม่มีจุดใดไม่เหมาะสมก็โปรดลงนามประทับลายนิ้วมือ พรุ่งนี้พอรุ่งเช้าจะได้ไหว้วานคนไปยื่นเรื่องกับผู้ทำหน้าที่ดูแลบันทึกทะเบียนราษฎรในกรมอากร* ส่วนฉยงเหนียงจะเก็บสัมภาระกลับไปที่สกุลซุยเอง"

ฉู่เสียนึกไม่ถึงว่านางจะเขียนหนังสือหย่าร้างได้คล่องมือราวกับกำลังคัดลอกคำกลอน เพียงสะบัดมือก็เขียนเสร็จหนึ่งฉบับแล้ว

นี่ควรจะเรียกว่าอะไรดี คือความเหิมเกริมของเด็กน้อยที่ไม่รู้ว่าโลกนี้อันตราย หรือว่าคือการจงใจเล่นแง่งัดข้อกับเขากันแน่ ขืนตอนนี้อ่อนข้อให้นาง เขาไม่ถูกนางกดทับเหนือศีรษะอย่างแน่นหนาหรอกหรือ วันหน้านางก็ยิ่งไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำแล้วกระมัง

ฉู่เสียถลึงตามองนางอย่างเยียบเย็นพลางยื่นมือรับพู่กันมาเขียน

* กรมอากร เป็นหน่วยงานที่ดูแลทะเบียนราษฎรและท้องพระคลัง

นามของตนลงไปบนหนังสือหย่าร้างฉบับนั้น

สีหน้าของฉยงเหนียงไม่แปรเปลี่ยน อาจเพราะก่อนแต่งงานนางเคยคิดถึงเหตุการณ์เช่นนี้มานับครั้งไม่ถ้วนและไตร่ตรองทุกรายละเอียดจนรอบด้านแล้ว เมื่อถึงเวลาที่จะต้องเดินก้าวนี้จริงๆ แต่ละขั้นตอนจึงดำเนินไปตามรอยทางของมันดุจฟันเฟืองที่สบกันได้พอดิบพอดี

นางขบคิดเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยปากกล่าว "สิ่งของพระราชทานจากฝ่าบาทล้วนได้มาเพราะคุณความชอบและน้ำพระทัยที่ทรงมีต่อท่านอ๋อง ดังนั้นข้าจะไม่นำไปแม้สักครึ่งชิ้น สิ่งของที่ท่านอ๋องมอบให้ข้าเป็นสินเจ้าสาวทั้งหมดก็จะทิ้งไว้ที่จวนนี้เช่นกัน ข้าจะยกกลับไปแต่สินเจ้าสาวที่บิดามารดามอบให้ ประเดี๋ยวข้าจะเขียนเป็นสมุดรายการมอบให้พ่อบ้านฉู่ให้เขาตรวจนับพร้อมกับชุ่ยอวี้สาวใช้ของข้า หากมีจุดใดตกหล่นผิดพลาดก็ให้เขาส่งคนมาตรวจเทียบกับข้าที่สกุลชุยได้"

นางถึงกับคิดอ่านชัดแจ้งเป็นขั้นเป็นตอนถึงเพียงนี้ ช่างสมกับเป็นลูกคิดทองคำแห่งการค้า และเป็นสตรีที่เขาเลือกเฟ้นมาเป็นอย่างดี *มารดามันเถอะ คิดคำนวณยิบย่อยเกินไปแล้ว!*

ฉู่เสียพลันโกรธจัดจนหัวเราะออกมา "พูดเช่นนี้เท่ากับเจ้าไม่ต้องการเลยสักอย่าง มิกลายเป็นข้าหลางอ๋องเอาเปรียบเจ้าฝ่ายเดียวหรือไร"

เมื่อนึกถึงราตรีก่อนที่สนิทเสน่หา รวมถึงช่วงเอวอันกำยำประหนึ่งสุนัขตัวผู้นั้นแล้ว ฉยงเหนียงก็เอ่ยตอบด้วยความจริงใจ "เมื่อคืนการปรนนิบัติของท่านอ๋องก็นับว่าละเอียดรอบด้าน เอ่ยจากใจจริงหากอยู่ในสำนักชายบำเรอก็มีค่านับพันตำลึงทองต่อหนึ่งราตรี ฉะนั้นขอท่านอ๋องอย่าได้วิตกกังวลไปเลย นับว่าข้าองค์หญิงเอาเปรียบท่านอ๋องต่างหาก"

เอ่ยจบนางก็ไม่ปรารถนาจะพูดให้มากความอีก เพียงอยากรีบเก็บสัมภาระ พอฟ้าสางก็จะได้ออกจากจวนไปทันที

"ท่านอ๋อง ค่ำมืดมากแล้วเชิญกลับห้องไปพักผ่อนเถิด ข้ามิกล้ารบกวนท่านอ๋องหรอก คืนนี้ข้าจะนอนที่ห้องหนังสือเล็กนี้เอง"

หลังจากออกคำสั่งไล่แขกทางอ้อมจบ ฉยงเหนียงก็ก้มหน้าหยิบตำรามาอ่านต่อ

แม้ว่าเปลือกนอกนางจะดูเยือกเย็นไม่สะทกสะท้าน ทว่าในใจนางจะสงบนิ่งไปได้อย่างไรกันเล่า จริงอยู่ที่นางคาดไว้แต่แรกว่าชีวิตคู่กับฉู่เสียอาจแสนสั้นดุจน้ำค้างยามเช้า ไม่อาจครองคู่จวบจนแก่เฒ่าเส้นผมขาวโพลนไปด้วยกัน แต่นางก็ไม่เคยคิดว่าจะต้องหย่าร้างกันตั้งแต่วันรุ่งขึ้นหลังเข้าพิธีแต่งงาน

ถึงอย่างนั้นเป็นเช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน อย่างไรก่อนแต่งงานก็เป็นเพราะความรักก่อกวนบดบังดวงตาไว้ชั่วขณะ บัดนี้ได้เห็นชัดแต่เนิ่นๆ ว่าสองฝ่ายไม่เหมาะสมกัน ต่างคนต่างแยกย้ายไปก็เป็นเรื่องดี นางจะได้ไม่เป็นเหมือนชาติก่อน จวบจนร่วงลงบ่อน้ำแล้วถึงค่อยได้สติเต็มที่

ฉยงเหนียงใช้ข้อดีต่างๆ ของการหย่าร้างมาโน้มน้าวตนเองอยู่ในใจ ผิดกับฉู่เสียที่โกรธจนขาดสติอยู่อีกด้านหนึ่ง

ชุยเจียงฉยง! นางมารร้าย! หญิงไร้ยางอาย! ที่แท้นางไม่รู้สึกรู้สาได้เช่นนี้ก็เพราะใช้ข้าเป็นชายบำเรออยู่! สมแล้วที่เกลือกกลั้วอยู่ในตลาดกระทั่งสำนักชายบำเรอที่เหล่าหญิงม่ายกับฮูหยินของชนชั้นสูงไปหาความสำราญนางก็ยังรู้จัก!

หากหย่าร้างกันจริงๆ ด้วยฐานะสตรีที่หย่าขาดจากสามีแล้ว และ

มีตั๋วเงินในถุงเงินไม่ขาดแคลน นับแต่นี้นางก็จะปลดเปลื้องเรื่องต้องห้ามไปหย่อนใจอย่างเต็มอารมณ์ที่สำนักชายบำเรอได้แล้วใช่หรือไม่!

ยามที่คนเรากำลังเดือดดาล ความคิดอ่านไม่แคล้วพิลึกพิลั่น ฉู่เสียไม่ทันปริปากก็ถูกสารพัดความเป็นไปได้ในสมองยั่วโทสะจนแทบอยากชักกระบี่ออกมาฟาดฟันผู้คน

สองมือใหญ่พลันขยี้วูบเดียว หนังสือหย่าร้างที่ลงนามของทั้งสองไว้แล้วฉบับนั้นก็กลายสภาพเป็นเศษกระดาษปลิวว่อน

"อยากจะหย่า? ฝันไปเสียเถิด!" สองมือของเขาเพียงเหยียดออกก็ดึงร่างฉยงเหนียงที่อยู่หลังโต๊ะออกมาได้ในคราวเดียว เขาแบกร่างอ้อนแอ้นขึ้นพาดบ่าแล้วเดินมุ่งไปทางห้องนอนทันใด

ฉยงเหนียงเองก็มีเพลิงโทสะสุมอยู่เต็มท้อง พอถูกเขาอุ้มขึ้นเช่นนี้จึงรีบเตะเท้าไปมาพลางร้องตะโกน "ปล่อยข้าลงเดี๋ยวนี้นะ!"

ฉู่เสียสาวเท้าไม่กี่ก้าวเข้ามาในห้องนอน ทิ้งร่างนางบนเตียงขนาดใหญ่แล้วถอดเสื้อผ้าของตนไปพลางเอ่ยอย่างขุ่นแค้นไปพลาง "ในเมื่อฝีมือของข้ามีค่าถึงพันตำลึงทอง หากไม่ให้น้าบุญธรรมได้อิ่มเอมเต็มที่ ไยมิใช่อกตัญญูเล่า"

ไม่ทันขาดคำเขาก็โถมตรงไปหานางแล้วพรมจุมพิตอันเร่าร้อนประดุจไฟ

ในความรับรู้ของฉยงเหนียง โกรธก็คือโกรธสิ นางกับซั่งอวิ๋นเทียนแม้เคยมีช่วงเวลาที่ทำสงครามเย็นใส่กัน ทว่ายังไม่ทันทะเลาะกันจบก็ผนึกริมฝีปากด้วยจุมพิตเช่นนี้นับเป็นเหตุผลของคนสำนักใดกันแน่ ดังนั้นนางจึงขบกัดริมฝีปากบางของเขาในทันที

ฉู่เสียก็ไม่หลบหลีก เพียงปล่อยให้นางขบกัดเปะปะไป โดยที่มือใหญ่ยังคงเปลื้องอาภรณ์นางอย่างรวดเร็วฉับไว ไม่ทันไรเขาก็สมปรารถนาสบายอารมณ์เช่นไรก็สำแดงฝีมือไปเช่นนั้น...

กระทำการครานี้ล่วงไปถึงดึกดื่นค่อนคืน ฉยงเหนียงเหนื่อยอ่อนจนหลั่งเหงื่อโซมกาย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนถูกฉู่เสียกอดแนบอกจนหลับใหลไปตั้งแต่เมื่อใด

ครั้นถึงวันรุ่งขึ้นยามที่ฉยงเหนียงลืมตาตื่น เนื่องจากฉู่เสียมีงานกะทันหัน ช่วงวันลาแต่งงานจึงเป็นอันต้องยุติลง เขาลุกขึ้นไปประชุมขุนนางยามเช้าแล้ว ทิ้งให้นางอยู่บนเตียงหลังใหญ่อันโล่งว่างนี้เพียงลำพัง

ภายหลังได้หลับสบายไปหนึ่งคืน คำโต้เถียงเมื่อค่ำก็แปรเปลี่ยนเป็นไม่ค่อยปะติดปะต่อ นางจดจำรายละเอียดที่มีปากเสียงกันไม่ได้แล้ว มีเพียงนึกถึงหนังสือหย่าร้างจึงจะชี้ชัดได้ว่านางกับเขาเคยทะเลาะกันจริงๆ

เมื่อลุกขึ้นมากินอาหารเช้า นางก็รีบสอบถามชุ่ยอวี้ "ท่านอ๋องมีเอ่ยกับพวกเจ้าว่าห้ามข้าออกไปข้างนอกหรือไม่"

ชุ่ยอวี้กำลังจัดวางกับข้าวลงบนโต๊ะ พอได้ยินเช่นนั้นก็ตะลึงงัน "บ่าวไม่เคยได้ยินเลยเจ้าค่ะ ท่านอ๋องเพียงแต่กำชับว่าให้นำรถม้าที่ติดตั้งขดลวดอ่อนคันใหม่นั้นมาให้พระชายาใช้ ทั้งสำทับว่าช่วงนี้แสงตะวันแผดแรงยิ่ง ข้ารับใช้ที่ติดตามออกไปข้างนอกต้องมีไหวพริบหน่อย อย่าให้พระชายาต้องตากแดดระคายผิว"

เมื่อวานนางกับสาวใช้หลายคนได้ยินเสียงท่านอ๋องกับพระชายา

ทะเลาะกันจริงๆ แม้ไม่รู้ถึงเรื่องที่ทุ่มเถียงกัน แต่ในใจก็วิตกไม่คลาย ไม่ง่ายเลยกว่าจะถึงกลางดึก ดูเหมือนเจ้านายทั้งสองจะคืนดีกันแล้ว นางถึงค่อยๆ วางใจลงจนได้

เมื่อคิดว่าคุณหนูของตนนับแต่กลับคืนสกุลซุยก็ดูเหมือนจะเปลี่ยนเป็นยิ่งอารมณ์ร้อน คลาดเคลื่อนจากความเป็นกุลสตรีอย่างที่สกุลหลิ่วเฝ้าอบรมบ่มเพาะไปไกล ซุ่ยอวี้จึงอดไม่ได้ที่จะเอ่ยปากเตือน "คุณหนู... ไม่สิ พระชายา บัดนี้ท่านออกเรือนกับท่านอ๋องแล้ว ทุกเรื่องย่อมพึงคล้อยตามประสงค์ของผู้เป็นสามี มิเช่นนั้นหากขัดใจเขาอยู่เสมอแล้วเรื่องแพร่งพรายออกไป ไยมิต้องแบกชื่อเสียงว่าเป็นสตรีดุร้าย ไม่แน่ผู้อื่นอาจพูดถึงท่านในทางไม่ดี ถึงขั้นกล่าวหาท่านว่าละเมิดหนึ่งในเจ็ดเหตุแห่งการหย่าภรรยา* ทำให้เกียรติของท่านต้องมัวหมองนะเจ้าคะ!"

ฉยงเหนียงรับชามข้าวมาก่อนเอ่ยตอบเรียบๆ "สามีเป็นสุภาพบุรุษ ภรรยาจึงจะเป็นกุลสตรีที่วางตนเข้าที หากเขาไม่กระทำการเลยเถิด ข้าย่อมคร้านจะถือสาหาความกับเขา หลายเรื่องราวในใต้หล้านี้ใช่ว่าเพียงแต่เอาอกเอาใจก็จะคลี่คลายลงได้..."

พูดมาถึงตรงนี้ฉยงเหนียงก็พลันชะงักไป ดูเหมือนนางจะคิดหาหนทางแก้ไขเรื่องสกุลไป๋ลดราคาเทขายสินค้าได้แล้ว

ดังนั้นหลังกินอาหารเสร็จ นางจึงรีบขึ้นรถม้า รุดไปถึงร้านซุยจี้แล้วตามตัวหลงจู๊เฉียวมาสั่งการ "อีกสามวันท่านจงหาลูกจ้างมาสักหลายคนให้แยกย้ายไปคืนเงินมัดจำที่จวนต่างๆ ตามรายชื่อบนสมุดสั่งจอง หากพวกนางถามถึงสาเหตุ ท่านก็แจ้งพวกนางว่าแป้งประทินโฉมรอบนี้ของ

* หนึ่งในเจ็ดเหตุแห่งการหย่าภรรยา คือไม่กตัญญูต่อบิดามารดาสามี ไม่มีทายาทสืบสกุล คบชู้สู่ชาย อิจฉาริษยา ป่วยด้วยโรคร้ายแรง นินทาว่าร้าย และลักขโมย

สกุลชุยขึ้นราคาแล้ว คิดเป็นห้าเท่าของราคาเดิม!"

แรกๆ หลงจู๊เฉียวฟังแล้วรู้สึกว่ามีเหตุมีผล จวบจนตอนท้ายถึงพลันตาค้างลิ้นพันไปครู่หนึ่ง จึงค่อยสอบถามอย่างระมัดระวัง "เถ้าแก่เนี้ย ข้าน้อยฟังไม่ผิดกระมัง ราคาเดิมก็ไม่อาจสู้กับสกุลไป๋อยู่แล้ว ตอนนี้ยังจะปรับขึ้นเป็นห้าเท่า ซ้ำหากคืนเงินมัดจำไปแล้ว นี่...นี่ไม่เท่ากับต้องเก็บสินค้ารอบนี้ไว้ในคลังสินค้ารอให้ขึ้นราหรือขอรับ"

ฉยงเหนียงไม่เอ่ยตอบ เพียงควักกระดาษวาดแบบแผ่นหนึ่งออกจากอกเสื้อก่อนกล่าว "ตำบลหวาหยางที่อยู่นอกเมืองหลวงมีนายช่างแซ่เสิ่นอยู่ผู้หนึ่ง แม้ตอนนี้เขายังไม่เป็นที่รู้จัก ทว่าฝีมือเลี่ยมฝังอัญมณีของเขาล้ำเลิศยิ่ง ทั้งถนัดทำภาชนะใส่ของที่มีความละเอียดประณีตเป็นที่สุด ท่านจงเดินทางไปอย่างลับๆ แล้วว่าจ้างเขาทำตลับแป้งชาดตามแบบนี้ออกมาสามใบก่อน ต่อไปข้ายังจะสั่งเขาทำอีกจำนวนมากสำหรับอัญมณีที่จะฝังประดับข้าจะออกเงินเอง ฉะนั้นให้เขาเลือกฝังอัญมณีได้อย่างเต็มที่"

หลงจู๊เฉียวกะพริบตาถี่ เริ่มจะเข้าใจความคิดของนางแล้ว จึงรีบเอ่ยเสียงเบา "เถ้าแก่เนี้ย ที่แท้ท่านจะลงทุนเพื่อแสดงฉากซื้อกล่องคืนไข่มุก* นี่เอง!"

ฉยงเหนียงคลี่ยิ้มน้อยๆ "ไม่หักใจสละบุตรย่อมมิอาจล่อจับสุนัขป่า** ในเมื่อสกุลไป๋ชอบขายราคาต่ำมากนักก็ให้พวกเขาขายเช่นนั้นไปแล้วกัน

---

* ซื้อกล่องคืนไข่มุก หมายถึงมีตาหามีแววไม่ นึกไปว่าองค์ประกอบรองมีคุณค่าเหนือกว่าองค์ประกอบหลัก มาจากเรื่องเล่าในสมัยชุนชิว ความว่ามีพ่อค้าอัญมณีชาวแคว้นฉูนำไข่มุกไปขายที่แคว้นเจิ้ง เขาทำกล่องอันวิจิตรที่อบด้วยเครื่องหอมเป็นพิเศษ หมายจะทำให้ไข่มุกยิ่งขายได้ราคาดี สุดท้ายลูกค้าถึงกับเห็นกล่องมีมูลค่ากว่าไข่มุก ซื้อไปแล้วยังอุตส่าห์นำไข่มุกในกล่องกลับมาคืนอีก

** ไม่หักใจสละบุตรย่อมมิอาจล่อจับสุนัขป่า หมายถึงเพื่อบรรลุเป้าหมายย่อมต้องจ่ายค่าตอบแทน

สินค้าสกุลซุยของข้าสูงส่งเกินเอื้อมเช่นนี้ก็พอ พรุ่งนี้ท่านหาสตรีมีอายุในตลาดมาจำนวนหนึ่ง รูปโฉมยิ่งขี้ริ้วยิ่งดี ให้พวกนางสวมชุดที่เก่าโทรมหน่อยค่อยไปซื้อแป้งชาดที่ร้านค้าสกุลไป๋ แต่ละคนต้องลองใช้สินค้าตรงนั้นเลย ไม่เพียงทาหน้าให้ลายพร้อยราวจะไปร้องงิ้ว ยังต้องแสดงอาการถูกอกถูกใจเสียจนน้ำตารื้น พูดยกยอกับลูกค้าที่เข้ามาซื้อของว่าแป้งชาดของสกุลไป๋ทั้งแสนถูกทั้งใช้ดี"

หลงจู๊เฉียวฟังแล้วจุปากไม่หยุด แค่คิดภาพว่าสตรีที่มีรอยยับย่นเต็มใบหน้ากลุ่มหนึ่งพูดชมเปาะเสียงดังทั้งที่ไม่มีปัญญาจะเกลี่ยแป้งบนใบหน้าให้เรียบเนียน เขาก็รู้สึกคลื่นเหียนนิดๆ แล้ว *นี่ใช่การเยินยอเสียเมื่อไรกัน คือการท้าประลองทางอ้อมต่างหาก เหตุใดข้าจึงคิดวิธีนี้ไม่ออกเล่า!*

สุดท้ายผู้มากประสบการณ์เช่นหลงจู๊เฉียวก็ยังต้องเอ่ยคำยกย่องให้ฉยงเหนียง "เถ้าแก่เนี้ย เยี่ยม! ยอดเยี่ยมจริงๆ ขอรับ!"

43

วันรุ่งขึ้นหลงจู๊เฉียวก็ไปเสาะหานายช่างผู้นั้นเพื่อสั่งทำตลับแป้งชาด ตามคำกำชับของฉยงเหนียง จริงดังที่ฉยงเหนียงว่าไว้ นายช่างเสิ่นประดิษฐ์กล่องตลับที่แปลกใหม่ตื่นตาเป็นจำนวนมาก พอเขาเห็นหลงจู๊เฉียวนำอัญมณีมาหาตน ในใจก็ยังฉงนอยู่ว่าตนไปรู้จักลูกค้ามือเติบเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด

เนื่องจากกล่องตลับมีของที่ทำเสร็จอยู่แล้ว เพียงฝังอัญมณีลงไปก็พอ หลงจู๊เฉียวจึงลองชมของตัวอย่างก่อน เขาพบว่านายช่างผู้นี้มีฝีมือสูงส่งจริงเสียด้วย ถึงกับคิดค้นวิธีฝังประดับได้เต็มพื้นผิว ของตัวอย่างที่ชมอยู่นี้งามประณีตยิ่ง ทั้งแบ่งออกเป็นสองช่อง ฝั่งหนึ่งสำหรับใส่ชาด อีกฝั่งหนึ่งสำหรับใส่แป้ง แต่ละช่องมีฝาปิดแน่นหนาของใครของมัน

อันที่จริงนี่เป็นเพราะฉยงเหนียงหวนนึกได้ว่าชาติก่อนร้านค้าของนางเคยผูกขาดขายตลับแป้งเช่นนี้ ซึ่งเป็นที่ชื่นชอบทั่วเมืองหลวงอยู่

ช่วงหนึ่ง ตอนนี้นางเพียงแค่ค้นหาตัวนายช่างฝีมือเยี่ยมผู้นี้ออกมาให้เร็วขึ้นก็เท่านั้น

หลงจู๊เฉียวจำได้ที่ฉยงเหนียงกำชับไว้ จึงขอให้นายช่างเสิ่นสลักอักษรจ้วนคำว่า 'ชุยจี้' สองตัวลงบนฝาตลับสองข้าง เคียงคู่กับลายดอกกล้วยไม้ที่ดูเรียบหรูดอกหนึ่ง

สองวันต่อมาก็มีกล่องตลับสองใบฝังอัญมณีสลักลวดลายเสร็จแล้ว หลงจู๊เฉียวจึงนำกลับมาก่อน

ฉยงเหนียงบรรจุแป้งชาดใส่ตลับสองใบนั้นแล้วกำชับหลงจู๊เฉียวว่าต้องพูดเช่นไร แล้วค่อยให้เขานำตลับแป้งชาดหนึ่งใบไปเยือนจวนต่างๆ เพื่อจะคืนเงินมัดจำ

ทว่าเขาเพิ่งจากไปได้ไม่นาน ผู้ท้าประลองของฝ่ายสกุลไป๋ก็มาเยือนก่อน ยังไม่ทันจะถึงเที่ยงวัน รถม้างามหรูหลายคันก็มาจอดที่หน้าประตูร้านชุยจี้แล้ว

ฉยงเหนียงนั่งอยู่บนชั้นสอง เห็นไป๋ซื่อกับหลิ่วผิงชวนอนุทั้งสองของตำหนักบูรพาลงจากรถม้ามาอย่างสนิทสนม ส่วนผู้ที่ลงมาจากรถม้าคันอื่นๆ ต่างก็เป็นสตรีลิ้นยาวชอบนินทาเรื่องชาวบ้านที่มีชื่อในจวนผู้สูงศักดิ์แห่งเมืองหลวงทั้งสิ้น

ฉยงเหนียงดื่มน้ำชาหนึ่งคำให้ชุ่มคอ อย่างไรเสียคิดจะให้ 'ดาวเด่น' เหล่านี้มารวมตัวในที่เดียวกันก็มิใช่เรื่องง่าย

ไม่กี่วันมานี้แป้งชาดของสกุลไป๋ขายดียิ่ง ไป๋ซื่อเอาอย่างวิธีของฉยงเหนียงก่อนหน้านี้ โดยเป็นฝ่ายส่งไปให้คุณหนูและฮูหยินที่รู้จักมักคุ้น

กันในจวนต่างๆ

ฮูหยินหลายคนที่จองสินค้าไว้กับฉยงเหนียงพอลองใช้แป้งนี้ก็พลันผุดความคลางแคลงขึ้นในใจ จึงนำแป้งชาดที่ฉยงเหนียงเคยกำนัลให้พวกนางไว้มาเปรียบเทียบดู ปรากฏว่าเนื้อสัมผัสเหมือนกันจริงเสียด้วย ทว่าราคากลับต่างกันลิบลับ ถึงแต่ละคนไม่ได้พูดออกจากปาก ในใจต่างก็บอกความรู้สึกไม่ถูกแล้ว คิดแต่ว่าตนถูกฉยงเหนียงมองเป็นแพะอ้วนพีที่ฟันราคาได้

ชั่วขณะนั้นพวกนางจึงพลันบังเกิดความรู้สึกที่ดีอย่างยิ่งต่ออนุผู้นี้ของรัชทายาท ทั้งที่เป็นสตรีจากตระกูลพ่อค้าเช่นเดียวกัน แต่นางกลับซื่อตรงกว่าฉยงเหนียงมากนัก

วันนี้ไป๋ซื่อเสนอให้ฮูหยินทั้งหลายมาเที่ยวชมร้านจวี้เซียงซึ่งเป็นร้านเครื่องประทินโฉมที่สกุลไป๋เพิ่งจะเปิด และถือโอกาสเลือกซื้อสินค้าแบบใหม่เพิ่มเติม รับรองว่าตื่นตากว่าที่ฉยงเหนียงเคยให้ฮูหยินทั้งหลายชมดูแน่นอน

ดังนั้นฮูหยินที่อยู่ว่างเหล่านี้จึงติดตามไป๋ซื่อมาเพื่อจะเดินชมร้านใหม่ของสกุลไป๋ และถือโอกาสแวะร้านชุยจี้ที่อยู่ใกล้กันด้วยเสียเลย

สำหรับเรื่องราวีฉยงเหนียงแล้ว หลิ่วผิงชวนย่อมจะยืนอยู่ฝั่งเดียวกับไป๋ซื่อ ไป๋ซื่อเป็นคนที่ร้ายกาจผู้หนึ่ง อันที่จริงการค้ากว่าครึ่งของสกุลไป๋ล้วนผ่านมืออีกฝ่ายทั้งสิ้น หลิ่วผิงชวนรู้สึกว่าหากตนพึ่งพาอีกฝ่ายไปก่อนชั่วคราว ต่อให้อยู่ในตำหนักบูรพาไม่ได้รับความโปรดปรานจากรัชทายาท ตนก็จะยืนอยู่ในจุดที่ไม่พ่ายแพ้ แท้จริงแล้วช่องทางสั่งซื้อแป้งชาดของฉยงเหนียงตนก็เป็นผู้บอกไป๋ซื่อเอง

ก่อนจะเข้าตำหนักบูรพาไป๋ซื่อก็มีเส้นสายอันมั่นคงในเมืองหลวง อาศัยการค้าเอื้อประโยชน์ให้มีความสัมพันธ์ที่ไม่เลวกับเหล่าพ่อบ้านและฮูหยินของหลายจวน หลิ่วผิงซวนติดตามไป๋ซื่อเพียงไม่กี่วันก็เห็นอีกฝ่ายทำลายชื่อเสียงกิจการของฉยงเหนียงย่อยยับได้อย่างแนบเนียน จึงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกสะใจ

มาวันนี้ยิ่งจะได้เห็นฉยงเหนียงอับอายขายหน้ากับตา โอกาสเช่นนี้นางย่อมไม่ยอมปล่อยผ่าน

ความจริงเหล่าฮูหยินที่มาด้วยกันหมายจะมาขอคืนสินค้า แม้ฉยงเหนียงเป็นทั้งธิดาบุญธรรมของไทเฮาและชายาของหลางอ๋อง ทว่าการเล่นเล่ห์ตลบตะแลงทำให้พวกนางกลายเป็นคนโง่เยี่ยงนี้ พวกนางไม่อาจยินยอมได้!

ก็แค่อ๋องต่างแซ่ที่มาจากเจียงตงเท่านั้น เขาจะหยั่งเท้ามั่นคงในเมืองหลวงได้หรือไม่ก็ยังพูดยาก แล้วชายาของเขาจะนับเป็นอันใดเล่า ในเมื่อเปิดประตูทำการค้าก็ต้องมีความซื่อสัตย์มิใช่หรือ ต่อให้เป็นภรรยาของผู้ปกครองสวรรค์ก็ต้องยึดถือกฎในการทำมาค้าขาย

พอผู้คนกลุ่มนี้แห่กันเข้ามาในร้านชุยจี้อย่างเอิกเกริก ฉยงเหนียงก็ประดับยิ้มน้อยๆ บนใบหน้าไปต้อนรับ ทั้งสั่งให้ลูกจ้างยกเงินมาหนึ่งถาด ก่อนพูดกับเหล่าฮูหยินโดยไม่รอให้พวกนางเอ่ยปาก "เดิมทีข้าสั่งลูกจ้างให้นำเงินไปคืนแต่ละจวนแล้ว นึกไม่ถึงว่าฮูหยินทั้งหลายจะเดินเล่นมาถึงที่นี่ก่อน ข้ามีเรื่องจะชี้แจงพวกท่านอยู่พอดี แป้งชาดที่พวกท่านสั่งจองไว้ของขาด จำต้องสั่งสินค้าใหม่เติมเข้ามาอีกรอบ ทว่าสินค้ารอบนี้ราคาสูงขึ้นถึงห้าเท่า ข้าจึงคิดว่าหากเหล่าฮูหยินไม่ยินดีจะจ่ายส่วนต่าง

ค่าราคาสินค้านี้ ก็จะคืนเงินมัดจำให้พวกท่านเต็มจำนวน ไม่ทราบฮูหยินทุกท่านคิดเห็นเช่นไร"

ฮูหยินเหล่านั้นสบตาอย่างรู้กันแล้วตอบปนยิ้ม "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็คืนเงินมาแล้วกัน"

ไป๋ซื่อมองดูพร้อมรอยยิ้มละไม ก่อนจะปรายหางตาไปหาหลิ่วผิงชวนแวบหนึ่ง

หลิ่วผิงชวนเข้าใจความนัยจึงเอ่ยขึ้นว่า "สินค้าอันใดกันแพงถึงเพียงนี้ คงมิใช่เพราะก่อนหน้านี้โก่งขายราคาสูง พอเห็นว่าผู้อื่นเปิดราคาที่ถูกกว่าตนเองฝืนขายต่อไปไม่ไหวจึงพูดแก้เก้อเพื่อกู้หน้ามากกว่ากระมัง"

ฉยงเหนียงเดินตรงไปแล้วยื่นมือในฉับพลัน ส่งผลให้หลิ่วผิงชวนผู้เคยถูกงูกัดหนึ่งครั้งกลัวเชือกไปสิบปี* นึกไปว่าฉยงเหนียงรำคาญที่ตนพูดมาก หมายจะตบตนอีก ดังนั้นหลิ่วผิงชวนจึงเปล่งเสียงร้องแตกตื่นพร้อมยกมือขึ้นปัดป้องตามจิตใต้สำนึก

ฉยงเหนียงชักมือกลับ แล้วเอ่ยราวได้รับความตื่นตระหนก "ข้าเพียงแต่เห็นว่าดอกไม้แซมผมของเจ้าเบี้ยวแล้ว คิดจะช่วยขยับให้เจ้าสักหน่อย ไฉนเจ้าถึงกับลนลานเยี่ยงนี้เล่า"

หลิ่วผิงชวนเสียกิริยาต่อหน้าผู้คนจึงโกรธจนสองแก้มพลันแดงซ่าน

ตอนนี้ฉยงเหนียงค่อยเอ่ยพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ "แต่ไรมาแนวทางที่ร้านชุยจี้มุ่งเดินก็คือสินค้าชั้นเลิศ ไม่เคยสั่งซื้อสินค้าที่มีเกลื่อนตลาดเข้าร้าน ฮูหยินทุกท่านพึงทราบว่าต่อให้เป็นผลส้มดุจเดียวกัน ดูจากสีและลักษณะภายนอกแล้วไม่แตกต่าง ทว่าส้มไหวหนานที่หวานอร่อยกับส้มไหวเป่ยที่อมเปรี้ยวกลับมีรสชาติที่ต่างกันโดยสิ้นเชิง ยิ่งเป็นสินค้าจำพวกแป้งชาด

* ถูกงูกัดหนึ่งครั้งกลัวเชือกไปสิบปี หมายถึงได้รับความทุกข์ทรมานจากเหตุการณ์หนึ่งมา เมื่อเจอเรื่องที่คล้ายคลึงเหตุการณ์นั้นจึงหวาดกลัวฝังใจ

หากหมายจะผลิตให้มีกลิ่นและเนื้อสัมผัสเหมือนกันก็ยิ่งเป็นเรื่องที่แสนจะง่ายดาย แต่เนื่องจากแป้งชาดที่ด้อยคุณภาพนั้นมีส่วนผสมที่ต่างออกไป จึงทำร้ายผิวพรรณเป็นที่สุด แรกใช้ดวงหน้าเปล่งปลั่งผิวขาวเนียนละเอียดก็จริงอยู่ ทว่าเมื่อเวลานานวันเข้ากลับทำร้ายลึกถึงภายในผิว ทำให้ผิวพรรณเหี่ยวเหลือง"

ขณะนางเอ่ยวาจาก็ประคองตลับแป้งชาดที่ทำพิเศษใบนั้นขึ้นมา สิ่งแรกที่เห็นก็คือพลอยปี้สี่* เม็ดโตที่เลี่ยมฝังอยู่บนหน้าตลับทอประกายวิบวับล้อแสงอาทิตย์ใกล้เที่ยงวัน

รอจนเปิดฝาตลับชั้นนอกออกก็เห็นแป้งและชาดถูกแยกบรรจุเป็นสองช่องซึ่งมีลักษณะเหมือนสัญลักษณ์อินหยาง ครั้นฝาชั้นในของแต่ละช่องถูกเปิดออก ลายนูนที่อยู่บนตัวฝาก็ประทับลงบนแป้งและชาดอย่างเหมาะเจาะ ใต้อักษรคำว่า 'ซุยจี้' ยังมีดอกกล้วยไม้ที่งามเฉิดฉันอีกดอกหนึ่ง

อาจเป็นเพราะมีอัญมณีขับเน้น แป้งชาดนั้นจึงดูเหมือนนวลเนียนกว่าที่เหล่าฮูหยินเห็นมาก่อนหน้านี้เสียอีก

เมื่อเห็นทุกคนล้วนมองมาเป็นตาเดียว ฉยงเหนียงก็คลี่ยิ้มกล่าวต่อ "ทว่าแป้งชาดในตลับใบนี้ย่อมจะไม่เหมือนกัน ส่วนผสมพื้นฐานคือไข่มุกที่บดเป็นผง ผสานเข้ากับน้ำสกัดจากดอกบัวหิมะชั้นเลิศ น้ำข้าวที่เลือกใช้ก็เป็นข้าวใหม่ของเจียงหนาน เนื้อแป้งที่เนียนละเอียดนุ่มเหนียวนี้บำรุงผิวพรรณได้ดีเป็นที่สุด ในเมื่อส่วนผสมทุกอย่างล้วนใช้แต่ของดี ราคาจะถูกไปได้อย่างไรเล่า"

ไป๋ซื่อที่นิ่งมองอยู่ด้านข้างคิดในใจ...*เมื่อก่อนเห็นชายาหลางอ๋อง*

* ปี้สี่ (Tourmaline) คือพลอยเนื้ออ่อนซึ่งมีองค์ประกอบทางเคมีที่ซับซ้อน จึงมีหลากหลายสีและมีความโปร่งแสงที่แตกต่างกันไปในแต่ละชนิด

ผู้นี้ดูภูมิฐานเงียบขรึม ได้ยินว่าแม้จะเป็นสตรีตระกูลพ่อค้า แต่ก็ได้รับการเลี้ยงดูจนเติบใหญ่อยู่ในจวนของใต้เท้าหลิ่ว นึกไม่ถึงว่ากลับมีปากที่ช่างเจรจา เป็นคนค้าขายโดยกำเนิด ขืนปล่อยให้อีกฝ่ายพูดเช่นนี้ต่อไป กระทั่งความฮึกเหิมของกองทัพสตรีนี้ถูกสั่นคลอนก็จะไม่สู้ดีแล้ว

ดังนั้นไป๋ซื่อจึงรีบหาช่องแล้วยิ้มเอ่ยตัดบทฉยงเหนียง "ฮูหยินทุกท่านต้องการจะไปเลือกของที่ร้านใหม่ของสกุลไป๋มิใช่หรือ นี่ก็สายมากแล้ว ข้าได้กำชับให้ลูกจ้างในร้านไปสั่งอาหารชุดของร้านจุ้ยเยี่ยนใส่กล่องสำรับมาแล้ว ทุกท่านจะได้ลิ้มลองไปพลางเลือกของไปพลาง"

พอได้ยินไป๋ซื่อเอ่ยเช่นนี้ เหล่าฮูหยินก็รีบรับเงินมัดจำพลางเอ่ยขออภัยฉยงเหนียง จากนั้นก็พากันข้ามถนนจากไป ร้านจวี้เซียงที่สกุลไป๋เปิดใหม่นี้จงใจจะประลองกำลังกับฉยงเหนียง จึงเปิดอยู่เยื้องกับร้านชุยจี้ไปไม่ไกล ดังนั้นเหล่าฮูหยินกระทั่งรถม้าก็ไม่ต้องใช้ เพียงเดินเลี้ยวไปก็ถึงแล้ว

ฉยงเหนียงไม่ได้สกัดขัดขวาง เพียงหมุนตัวเดินกลับขึ้นไปชั้นสอง เตรียมตัวชมฉากเด็ดที่ถนนฝั่งตรงข้ามแกล้มกับซาลาเปาไส้ไข่ปูหนึ่งเข่งที่เพิ่งจะออกจากลังถึง

เมื่อนั่งอยู่บนชั้นสองแล้วมองลงไปก็เห็นได้ว่ากิจการของสกุลไป๋ช่างน่าอิจฉาจริงๆ ทั้งที่ใกล้เที่ยงวันแล้วก็ยังคงมีฝูงชนแห่แหนมา

เห็นสตรีมีอายุร่างซูบผอมใบหน้าดำคล้ำสิบกว่าคนตะเบ็งเสียงตะโกนว่า "พวกเรามาก่อน ถือสิทธิ์อะไรจะขายให้พวกนางก่อนเล่า!"

ที่แท้พอเหล่าฮูหยินเข้าร้านไปภายใต้การล้อมอารักขาของข้ารับใช้ก็เรียกเสียงไม่พอใจจากลูกค้าที่มาก่อน

สตรีรุ่นป้าผู้หนึ่งที่ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยชวนฮูหยินท่านหนึ่งคุยราวกับสนิทกันมาก่อน "เจ้าก็มาซื้อแป้งผัดหน้าของร้านนี้เหมือนกันหรือ ข้าจะบอกให้รู้ไว้ แป้งผัดหน้าของร้านนี้ดีนักเชียว ทั้งแสนถูกทั้งใช้ดี เจ้าดูสิ หน้าข้าขาวผ่องขึ้นมากเลยใช่หรือไม่" นางพูดพลางยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ทำเอาฮูหยินผู้นั้นรีบใช้ผ้าเช็ดหน้าป้องปากแล้วถอยหลังติดกันหลายก้าว

ชั่วขณะนั้นในร้านที่ตกแต่งอย่างเรียบหรูพลันอลหม่านราวกับมีไก่บินว่อนสุนัขวิ่งเผ่น เสียงร้องแหลมสูงขณะแย่งกันต่อแถวนั้นดังเป็นระลอกไม่ขาดสาย

ไป๋ซื่อเองก็คาดไม่ถึงว่าจะเป็นเช่นนี้ จึงเรียกหลงจู๊มาสอบถามอย่างเร่งร้อน "ข้ากำชับเจ้าว่าวันนี้จะมีลูกค้าสูงศักดิ์แวะมาไม่ใช่หรือ เหตุใดเจ้าไม่จัดการร้านให้เรียบร้อยเพื่อรอต้อนรับ"

หลงจู๊ตอบหน้าอมทุกข์ "สองสามวันที่ผ่านมาท่านป้าเหล่านี้มาซื้อของมิได้ขาด ล้วนแต่เป็นลูกค้าที่คุ้นหน้าคุ้นตากัน เดิมทีข้าน้อยนึกว่าขายได้มากเป็นเรื่องดี จึงต้อนรับพวกนางด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ก่อนหน้านี้ข้าน้อยย้ำกับพวกนางแล้วว่าวันนี้ไม่ขาย ผู้ใดจะรู้ว่าชั่วเวลาเพียงคล้อยหลังพวกนางก็ยกกลุ่มกันมาทั้งหมดแล้ว"

ไป๋ซื่อหน้าบึ้งตึงพลางสั่งให้ลูกจ้างรีบไปจัดการสถานที่ สุดท้ายทั้งผลักทั้งดันจึงส่งกลุ่มของสตรีรุ่นป้าออกไปจนได้

ทว่าเหล่าฮูหยินที่อยู่ในร้านกลับยังหวาดผวาไม่คลาย เมื่อมองดูแป้งชาดที่ถูกยกมานั้นอีกครั้ง เบื้องหน้าสายตาก็มีแต่ภาพใบหน้ายับย่นที่บ้างเหลืองบ้างดำกับฟันหน้าซึ่งมีคราบเหลืองโฉบไปโฉบมาอยู่ตลอด... ขอเพียงคิดว่าใช้แป้งตลับเดียวกับสตรีบ้านนอกที่หยาบคายเหล่านั้น

ในใจก็รู้สึกอึดอัดยิ่งนัก พอกลับมาทบทวนความเห็นเรื่อง 'ผลส้ม' ของฉยงเหนียง ย่อมจะเกิดความคิดเปรียบเทียบและแคลงใจว่าสินค้าราคาถูกนี้ต้องลดทอนส่วนผสมอะไรบางอย่างไปแน่

ไป๋ซื่อจึงไม่เสนอขายของอีก แม้จะประดับยิ้มบนใบหน้าพลางเรียกเหล่าฮูหยินไปกินอาหารในกล่องสำรับด้วยกัน ทว่าในใจนางกลับหนักอึ้ง เพราะมั่นใจว่ากลุ่มหญิงชนบทเมื่อครู่ต้องเป็นคนที่ฉยงเหนียงจัดหามาโดยเฉพาะแน่นอน สตรีที่มีพื้นเพมาจากก้นครัวผู้นี้เป็นคนที่ไม่ธรรมดาเลย!

ฝ่ายฉยงเหนียงหลังจากอิ่มเอมกับซาลาเปาหนึ่งเข่งอย่างสบายอารมณ์ ก็ดื่มน้ำชาล้างปากแล้วเตรียมตัวจะกลับจวนอ๋อง

นับจากเช้าวันนั้นฉู่เสียก็ไม่ได้กลับจวนอีกเลย กระนั้นฉยงเหนียงก็พยายามทำตามความต้องการของเขา รุดกลับจวนให้ได้ก่อนเที่ยงวันเสมอ ส่วนฉู่เสียจะขุ่นเคืองนางไปถึงเมื่อใดนั้นก็สุดแท้แต่ใจเขาเถิด

ทว่าวันนี้พอนางกลับถึงหน้าประตูจวนก็เห็นฉังจิ้นองครักษ์ประจำตัวฉู่เสียยืนอยู่หน้าประตู กำลังใช้แส้หนังปัดฝุ่นบนหน้ารองเท้า ในใจฉยงเหนียงรู้ทันทีว่าสามีที่จะหย่าร้างทว่ายังมิได้หย่าร้างผู้นั้นในที่สุดก็กลับจวนมาแล้ว ก่อนหน้านี้นางยังไม่อาจตกลงใจว่าจะต้อนรับเขาด้วยการเอาใบหน้าอุ่นๆ ไปแนบบั้นท้ายเย็นๆ* หรือว่าจะต่างคนต่างอยู่ไปดีกว่า

แต่ยามนี้นางใจเย็นลงแล้ว ซุ่ยอวี้พูดถูกต้อง ในเมื่อออกเรือนเป็นภรรยาของคนผู้หนึ่งก็ไม่อาจกระทำเกินเหตุ ถึงอย่างไรก็ต้องประนีประนอมต่อกันบ้าง จึงจะครองคู่ไปได้ตลอดรอดฝั่ง ดังนั้นสุดท้ายนางจึงผลัดเปลี่ยน

* เอาใบหน้าอุ่นๆ ไปแนบบั้นท้ายเย็นๆ เป็นสำนวน หมายถึงคนผู้หนึ่งมีจิตใจต้องการช่วยเหลืออย่างกระตือรือร้นแต่อีกคนกลับเย็นชาใส่

เสื้อผ้าแล้วเป็นฝ่ายไปไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบฉู่เสียก่อน

ว่าไปแล้วช่วงไม่กี่วันนี้ฝ่ายฉู่เสียเองก็มิได้จงใจจะหมางเมินฉยงเหนียงเลย

ด้วยภายหลังมีการขุดคลองทำให้การขจัดภัยจากโจรสลัดถูกเลื่อนมาเร็วขึ้น ตามหลักแล้วคลองขุดสายนี้เชื่อมตรงถึงเจียงตง ให้ฉู่เสียออกหน้าย่อมเหมาะสมที่สุด ทว่ากลุ่มของรัชทายาทหลิวซีกลับพยายามสุดตัวที่จะเสนอให้เฉาเต๋อเซิ่งซึ่งเดิมเป็นผู้ตรวจการทัพเจียงซีขึ้นมาเป็นผู้บัญชาการใหญ่ในการปราบโจรสลัดครั้งนี้

เห็นชัดว่าหลิวซีหมายจะส่งซุนอู้คง* ทะลวงเข้าไปพลิกแม่น้ำคว่ำสมุทรที่ใจกลางถิ่นของฉู่เสีย แน่นอนว่าฉู่เสียต้องไม่ยินยอมแน่

ทว่าหลิวซีเริ่มฉลาดขึ้นแล้ว จึงเกลี้ยกล่อมจยาคังตี้ได้อย่างเหนือชั้น เขาย่อมไม่พูดว่าตนหมายจะแย่งชิงอำนาจทหารจากฉู่เสีย แต่พูดว่าเห็นใจที่เมื่อก่อนฉู่เสียทำศึกกับซนต่างเผ่าทางใต้ในพื้นที่ชุ่มน้ำจนบ่อนทำลายสุขภาพ ย่อมไม่เหมาะจริงๆ ที่จะทำศึกบนน้ำอีก หลังจากแสดงความเห็นอกเห็นใจขุนนางจบ เขาค่อยเสนอชื่อเฉาเต๋อเซิ่งผู้สันทัดการศึกทางน้ำเช่นเดียวกัน

ผลสุดท้ายมีเพียงคำว่า 'บ่อนทำลายสุขภาพ' ที่เข้าถึงจิตใจของจยาคังตี้ ตลอดมาพระองค์ก็เป็นห่วงร่างกายของฉู่เสียที่ถูกไอชื้นแทรกซึม เจียงตงมิใช่สถานที่เหมาะแก่การอยู่อาศัยจริงเสียด้วย หาไม่เหตุใดฉิงโหรวของพระองค์จึงด่วนจากไป แม้แต่บิดาเลี้ยงที่อายุสั้นของฉู่เสียก็ตาย

* ซุนอู้คง (ซุนหงอคง) หรือเห้งเจีย คือตัวละครเอกตัวหนึ่งในวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว เป็นพญาวานรที่ถือกำเนิดจากหินเซียน มีอิทธิฤทธิ์สูงส่ง และเป็นผู้อารักขาพระถังซัมจั๋งไปอัญเชิญพระไตรปิฎกยังชมพูทวีป ต่อมาจึงใช้เปรียบเปรยถึงบุคคลที่มีฝีมือเก่งกาจ

เพราะสภาพอากาศอันชื้นแฉะของเจียงตงเช่นกันมิใช่หรือ

เหตุที่พระองค์ทำทุกวิถีทางเพื่อรั้งฉู่เสียอยู่ที่เมืองหลวงก็เพราะหมายจะให้เขาฟื้นฟูสุขภาพที่เสียหายระหว่างการศึก อันที่จริงบุตรชายซึ่งชะตาอาภัพมากเคราะห์ผู้นี้ไม่จำเป็นต้องมีความสามารถที่ยิ่งใหญ่นัก ขอเพียงเขาได้สุขสำราญอยู่ในจวนที่ใหญ่โตกับหญิงงามและลาภยศอันยั่งยืนก็พอแล้ว

เมื่อคิดเช่นนี้เรื่องปราบโจรสลัดก็พลันเปลี่ยนเป็นอันตรายหาใดเทียม จยาคังตี้ใคร่ครวญครู่เดียวก็ตัดสินใจรับฟังคำทัดทานของหลิวซี แล้วมีพระราชโองการแต่งตั้งเฉาเต๋อเซิ่งเป็นผู้ตรวจการทัพทั้งเจียงซีและเจียงตง ควบตำแหน่งผู้บัญชาการทัพเรือ ไปปราบปรามโจรสลัดบนแม่น้ำสายต่างๆ ตามแนวคลองขุด

หลังจากคำตัดสินสุดท้ายออกมาเช่นนี้แล้ว ทัพเจียงตงของฉู่เสียก็ต้องมอบให้เฉาเต๋อเซิ่งโยกย้ายสั่งการชั่วคราว

ฮ่องเต้ผู้อยู่บนตำแหน่งสูงมักมองเรื่องราวแต่เพียงผลลัพธ์ แม้ผลงานของเฉาเต๋อเซิ่งจะไม่ธรรมดา ทว่าคนเป็นขุนนางร่วมราชสำนักต่างรู้จักอุปนิสัยกันกระจ่างดี เฉาเต๋อเซิ่งมีสมญานามว่า 'ค้อนเขาแพะ'* เรื่องช่ำชองที่สุดก็คือการถอนและตอก 'ตะปู' ในหมู่ผู้ใต้บังคับบัญชา

'ตะปูที่ถอนออก' คือบริวารของขุนนางคนก่อน ไม่ว่าความสามารถจะสูงหรือต่ำก็ล้วนถอนทิ้งไม่ใช้สอย ส่วน 'ตะปูที่ตอกลงไปแทน' ก็คือแม่ทัพนายกองฝีมือดีของตน ต่อให้มีฝีมือธรรมดาสามัญ ขอเพียงภักดีอยู่ในโอวาทก็สามารถก้าวถึงชั้นเมฆได้อย่างรวดเร็ว

* ค้อนเขาแพะ หรือค้อนหงอน คือค้อนที่ใช้ได้ทั้งตอกและงัดถอนตะปู เนื่องจากหัวค้อนด้านหนึ่งมีง่ามคล้ายเขาแพะ (มีหงอน) ไว้งัดถอนตะปูโดยเฉพาะ

ครานี้ด้วยการเสนอชื่อของหลิวซีทำให้เฉาเต๋อเซิ่งได้เป็นผู้ตรวจการทัพทั้งเจียงซีและเจียงตง ควบตำแหน่งผู้บัญชาการทัพเรือ น่ากลัวว่าแม่ทัพนายกองทั้งสองฝั่งแม่น้ำต้องถูก 'ค้อนเขาแพะ' ผู้นี้งัดถอนจนเป็นรูพรุนแน่

วันนั้นหลังเลิกประชุมขุนนางที่ท้องพระโรง ฉู่เสียจึงวางแผนกำลังพลกับผู้ใต้บังคับบัญชาที่เดินทางมาเมืองหลวงและยังไม่ทันย้อนกลับเจียงตงไปเหล่านั้นอย่างละเอียดอยู่หลายคืน เขาจะไม่ยอมให้คนแซ่เฉาอาศัยช่วงปราบโจรสลัดกวาดล้างทัพเรือเจียงตงแล้วสอดแทรกคนสนิทของหลิวซีเข้ามาได้เป็นอันขาด

หลังจากตรากตรำอยู่หลายวัน ฉู่เสียถึงได้มีเวลาว่างกลับจวน เนื่องจากอยู่ตัวคนเดียวไร้แบบแผนมาจนเคยชินแล้ว กระทั่งเข้ามาในจวนเขาจึงค่อยนึกได้...ดูเหมือนตนจะลืมแจ้งภรรยาคนงามที่เพิ่งแต่งงานกันถึงเรื่องความเคลื่อนไหวของตนในช่วงที่ผ่านมา

หวนนึกถึงวันรุ่งขึ้นหลังเข้าพิธีมงคล ภรรยาผู้เลอโฉมก็ใจร้ายเขียนหนังสือขอหย่า ยามนี้ฉู่เสียจึงอดไม่ได้ที่จะคับอกคับใจ ไม่กี่วันนี้ตนมิได้กลับจวนเลย ไม่ยิ่งเหมือนกำลังประลองทิฐิกับนางอยู่หรือ

เดิมทีเขานึกว่านางคงไม่มาหาเขาแน่ หรือต่อให้มาก็คงมีอารมณ์ตัดพ้อคับแค้นสุมแน่นท้อง คาดไม่ถึงว่าฉยงเหนียงผู้สามารถเขียนหนังสือหย่าร้างได้อย่างใจร้ายใจดำผู้นั้นจะเป็นฝ่ายมาไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบของเขา

ฉู่เสียผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าไปพลางพิศมองนางไปพลาง เนื่องจากนางเพิ่งผ่านช่วงการเป็นเจ้าสาวมาหมาดๆ ในช่วงแรกแต่งงานจึงสวมชุดกระโปรง

เนื้อแพรบางเบาสีแดงอ่อน ช่วงเอวที่คอดกิ่วนั้นถูกรัดกระชับ เรือนผมที่นุ่มหนาปานปุยเมฆก็ถูกเกล้าขึ้นสูง...ไม่รู้เป็นภาพลวงตาหรือไม่ มิพานพบนางเพียงไม่กี่วันจึงให้รู้สึกคล้ายว่าราตรีที่สองหลังครองคู่กันนั้นได้ชโลมหล่อเลี้ยงจนทำให้นางอวบอัดรัดรึงใจยิ่งกว่าเดิมแล้ว

ด้วยการขับเน้นของสายคาดเอว ทรวงอกที่กลมกลึงทั้งคู่ก็ยิ่งแลดูเย้ายวน

ฉยงเหนียงถามไถ่เขาจบไปเนิ่นนานแล้วไม่เห็นเขาเอ่ยตอบเสียที จึงนึกว่าตนเป็นที่น่าระอา ขณะคิดจะหมุนตัวจากไปอยู่นั้น ค่อยเห็นเขาเดินเข้ามาใกล้แล้วโอบเอวนางพลางสอบถาม "ไม่กี่วันมานี้ข้าหารือเรื่องสำคัญอยู่ในค่ายทหาร อาหารสามมื้อล้วนไม่ได้กินตรงเวลา เจ้ามีของกินอันใดหรือไม่"

ฉยงเหนียงเตรียมไว้ให้เขาแล้วจริงๆ เนื่องจากไม่รู้ว่าเขาจะกลับจวนมาเมื่อใด ยามเช้าตรู่ของทุกวันก่อนจะออกไปข้างนอก นางจึงลงครัวปรุงอาหารนึ่งใส่ลังถึงไว้ หากกลางวันฉู่เสียกลับมาก็จะได้กินพอดี

ดังนั้นพอเขาถามเช่นนี้ ไม่ช้าบรรดาเข่งนึ่งใบเล็กก็ถูกยกออกมาจัดวางแล้ว

ฉู่เสียช่ำชองด้านการประเมินอาหาร เพียงชิมดูก็รู้ว่าเป็นรสมือของฉยงเหนียง กรงเล็บหงส์* ที่เอากระดูกออกแล้วมีรสเผ็ดร้อนหอมหวนเข้าเนื้อ ซี่โครงหมูนึ่งพอเข้าปากก็ละลาย ยังมีน้ำแกงสมุนไพรที่พักนี้นางชอบทำเป็นที่สุด ซึ่งมีสรรพคุณขับไอเย็นและบำรุงสุขภาพจากพื้นฐาน

เขามิได้กินอาหารอย่างเต็มที่มาหลายวันแล้ว ยามนี้มีภรรยา

* กรงเล็บหงส์ หมายถึงตีนไก่

โฉมงามของตนอยู่เคียงข้าง ทุกคำที่เข้าปากล้วนเลิศรสจนชวนให้กลืนลิ้นตามลงไปเลยทีเดียว ทำให้เขาพลันกินอย่างใจจดใจจ่อ ไม่ทันไรอาหารนึ่งเข่งเล็กหลายเข่งนั้นก็ถูกกวาดเรียบไม่มีเหลือ

เมื่อกินอิ่มหนำแล้วก็มีอารมณ์จะพูดคุย ครั้นฉู่เสียได้ยินว่าเป็นเพราะหลายวันนี้ฉยงเหนียงไม่รู้ว่าเขาจะกลับจวนเมื่อใดจึงตื่นแต่เช้ามาทำอาหารไว้ทุกวัน เขาก็พลันสงสารคนงามตัวน้อยของตนขึ้นมา

ความรู้สึกที่เดิมยังคับอกคับใจเพราะเห็นนางเขียนหนังสือขอหย่าโดยไม่แม้แต่จะหยุดคิดนั้นพลันสลายไปดุจเมฆหมอก

พอนึกว่าช่วงที่ผ่านมานางต้องเฝ้าเรือนเพียงลำพัง กระสับกระส่ายไม่รู้สาเหตุที่เขาชักช้าไม่กลับจวนเสียที แต่นางก็ยังคงรีบตื่นเช้ามาทำอาหารเพื่อเขาทุกวัน เขาก็อดไม่ได้ที่จะปวดใจแทนนาง และเตือนสติตนเองว่าจวนอ๋องแห่งนี้มิได้ไร้นายหญิงเช่นเมื่อก่อนอีกแล้ว คราวหน้าต่อให้เขาถูกงานของทางการเหนี่ยวรั้งก็ต้องจำไว้ว่าให้ส่งคนกลับมาแจ้งนางสักคำ

อันที่จริงความรู้สึกกระสับกระส่ายในใจของฉยงเหนียงไม่เหมือนที่ฉู่เสียคิดแต่อย่างใด อาจเพราะภาพจำที่มีต่อฉู่เสียในชาติก่อนลึกซึ้งยิ่งยวด นางจึงไม่กอดความหวังว่าเขาจะกลายเป็นสามีที่ดีได้ และไม่เคยวาดหวังว่าเขาจะครองรักกับนางได้ตราบจนแก่เฒ่า ดูเอาเถิด ชาติก่อนตอนที่นางออกเรือนกับซั่งอวิ๋นเทียนซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วว่าเป็นสามีตัวอย่างผู้นั้นเคยคาดหวังไว้สูงเพียงใด ท้ายที่สุดมิใช่ลงเอยด้วยการถูกนอกใจอยู่ดีหรอกหรือ

ดังนั้นกับฉู่เสีย ขอเพียงระหว่างสามีภรรยาไปด้วยกันได้ก็พอแล้ว ในเมื่อมิได้กอดความหวังก็จะไม่รู้สึกผิดหวังหรือเจ็บปวดอีก

ส่วนเหตุผลที่นางตื่นเช้ามาทำอาหารไว้นั้นเป็นเพราะกลุ้มใจกับงานในร้านซุยจี้จนนอนไม่หลับต่างหาก นางจึงลุกขึ้นแต่เช้าแล้วเข้าครัวเล็กไปสับผักปรุงอาหารเสียเลย ยุ่งง่วนกับงานครัวไม่เพียงสามารถผ่อนคลายจิตใจ ต่อให้กลางวันฉู่เสียไม่กลับมา นางกินเองก็ดีเหมือนกัน

แม้ชายหนุ่มหญิงสาวทั้งสองจะคิดไปคนละทิศละทาง ทว่าจิตใจที่หมายจะปรองดองไม่มีปากเสียงกันนั้นก็ตรงกันอย่างแน่นอน

ดังนั้นเรื่องที่ทะเลาะกันจนถึงขั้นจะหย่าร้างตั้งแต่วันรุ่งขึ้นหลังเข้าพิธีมงคลจึงไม่มีใครเอ่ยถึงอีก หลังจากกินอาหารเสร็จ ฉู่เสียผู้คึกคักร่าเริงก็ให้นางชมดูของพื้นเมืองที่ผู้ใต้บังคับบัญชานำมาจากเจียงตง

ในจำนวนนั้นมีของพื้นเมืองชนิดหนึ่งเรียกว่า 'ไข่ดองเดือนสิบสอง' โดยใช้ไข่ของนกเป็ดน้ำที่ขุนด้วยปลาตัวเล็ก แช่ในน้ำส่วนผสมที่ประกอบด้วยปูนขาวคลุกเคล้าใบชากับขี้เถ้า หลังจากดองไข่ไว้ยี่สิบกว่าวันค่อยใช้ดินผสมน้ำพะโล้พอกเป็นเสื้อโคลนหนึ่งชั้น ก่อนจะกลิ้งไข่นั้นเคลือบกับแกลบอีกชั้นหนึ่ง

ฉยงเหนียงไม่เคยเห็นไข่ชนิดนี้มาก่อน เมื่อปอกเปลือกไข่ออกแล้วเห็นด้านบนเต็มไปด้วยลวดลายที่ไล่จากสีเขียวอมดำไปจนถึงสีออกดำ เนื้อไข่ด้านนอกมีลักษณะเป็นวุ้น เมื่อบิออกดูก็พบว่าไข่แดงด้านในเป็นสีเขียวอมดำเช่นเดียวกัน ทั้งมีน้ำไข่ไหลเยิ้ม นางลองดมแล้วดมอีกจึงค่อยปลุกกำลังใจได้มากพอที่จะชิมดูคำหนึ่ง แรกเข้าปากให้รสชาติที่แสนประหลาด ทว่าเมื่อเคี้ยวไปเรื่อยๆ กลับมีรสที่พิเศษไปอีกแบบแผ่ทั่วปลายลิ้น

สีหน้าท่าทางที่ดูคล้ายลูกสุนัขกำลังลิ้มลองเนื้อติดกระดูกอยู่นี้

เห็นชัดว่าทำให้ฉู่เสียชอบใจจนเอ่ยปนยิ้มร่า "ยังคงเป็นชายาของข้าหลางอ๋องที่ใจกล้า เมื่อก่อนข้าเคยถวายสิ่งนี้ต่อฝ่าบาทกับเหล่าองค์ชาย ทว่าผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายเห็นสีของไข่ชนิดนี้พิกลนัก จึงเอ่ยตรงๆ ว่าชวนคลื่นเหียนไม่กล้ากิน ซ้ำมีขุนนางทักท้วงด้วยว่าข้าเอาสิ่งมีพิษนิรนามมาถวาย"

ฉยงเหนียงกินไปหนึ่งฟองแล้วเช็ดปากก่อนตอบ "สิ่งนี้รสชาติแปลก หากแต่งรสด้วยน้ำของพริกตำ กินแกล้มกับอาหารรสอ่อนเช่นเต้าหู้ก็น่าจะทำให้ผู้อื่นยอมรับได้ง่ายขึ้น" พูดมาถึงตรงนี้นางก็กระตือรือร้นอยากจะลองทำ จึงคิดจะสั่งให้โรงครัวหั่นเต้าหู้สักก้อนมาชิมดู

ผิดกับฉู่เสียที่แม้จะเติมท้องไส้จนอิ่มหนำ ทว่าบริเวณสามซุ่นใต้สะดือลงไปนั้นกลับสะกดกลั้นจนบังเกิดเปลวเพลิงลุกโหมแล้ว

ชั่วชีวิตนี้สตรีที่เขาเพียรตามเกี้ยวก็มีแต่ฉยงเหนียงผู้เดียว เดิมทีในอารมณ์ชมชอบยังเจือปนด้วยความรู้สึกไม่ยอมแพ้ เขาจึงนึกว่าเมื่อได้นางมาอยู่ในมือแล้ว ความสนใจที่มีต่อนางก็จะลดลงไปเอง ผู้ใดจะรู้ว่าทั่วร่างงามล้วนแต่เป็นสิ่งเลอค่า ชวนให้เขารักเช่นไรก็ยังคงรักไม่เพียงพอ

ก็ใครเล่าจะนึกถึงว่าฉยงเหนียงที่ปกติเคร่งขรึมจริงจังเพียงนั้นยามอยู่บนเตียงจะทั้งขัดเขินทั้งสะเทิ้นอาย กิริยาอันชวนเสน่หายามถูกเขารุกเร้าจนวุ่นวายใจสะอื้นไห้ก็ยิ่งมิใช่สิ่งที่บรรดาสตรีซึ่งพยายามพะเน้าพะนอเอาใจเขาจะเอาอย่างได้

นั่นทำให้ฉู่เสียพลันรู้สึกหิวโหยยิ่งขึ้นไปอีก และพาให้เขาต้องสะกดกลั้นมากยิ่งกว่าเดิม คืนสุดท้ายในช่วงสามวันที่เขาต้องทนทรมานอยู่ในค่ายทหารนั้น เขาคะนึงหานางเสียจนร่างกายสั่นสะท้านนิดๆ เลยทีเดียว

บัดนี้ท้องอิ่มสั่งสมกำลังวังชาไว้แล้ว เขาย่อมต้องรักถนอมนางให้เต็มที่สักครา

รอจนฉยงเหนียงบ้วนปากเสร็จหมุนตัวกลับมา นางก็พลันถูกอู่เสียอุ้มขึ้นไปบนเตียงใหญ่อย่างเร่งร้อน แล้วละเลียดลิ้มชิมผิวเนื้ออันนิ่มนุ่มบอบบางทั่วร่างนางอย่างละเอียดลออ...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

https://bit.ly/3nCxKFb